Lietas Nr.11352052116
K33-0040-23/11
ECLI:LV:RIRT:2023:0619.11352052116.3.S

S P R I E D U M S
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2023. gada 19. jūnijā

Rīgas rajona tiesa
tiesnese I. Ozoliņa-Kļaviņa
piedaloties prokurorei A. Zvirgzdiņai
aizstāvim I. Švāģerim
cietušās juridiskās palīdzības sniedzējai I. Lambertei
atklātā tiesas sēdē izskatīja krimināllietu /pers. A/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā pēc Krimināllikuma 130. panta otrās daļas (*redakcijā līdz 31.12.2017.)*.

Aprakstošā daļa

[1] /pers. A/ tīši nodarīja vieglus miesas bojājumus, proti:

2016. gada 25. jūlijā laika posmā no plkst. 22.00 līdz plkst. 23.18, mājokļa /adrese/, pirmajā stāvā virtuves telpā /pers. A/, savstarpēja konflikta laikā ar /pers. B/, dusmu vadīts, piegāja pie viņas no aizmugures un tīši, apzinoties savu darbību kaitīgumu un kaitīgo seku iestāšanos, satverot ar rokām /pers. B/ zoda un kakla apvidū un pielietojot fizisku spēku, žņaudza viņu, ar rokām rāva viņu aiz matiem, kā arī, ar rokām izdarīja vairākus sitienus /pers. B/ pa galvu, kā rezultātā viņa, atsitoties ar galvu pret minētajā telpā esošo sienas cieto virsmu, nokrita uz grīdas.

Minēto /pers. A/ vardarbīgo darbību rezultātā /pers. B/ tika nodarīti miesas bojājumi, kas pēc sava rakstura pieskaitāmi viegliem miesas bojājumiem, kas izraisījuši īslaicīgus veselības traucējumus: galvas sasitums ar galvas smadzeņu satricinājumu, asinsizplūdumu zodā.

Ar savām darbībām /pers. A/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 130. panta otrajā daļā (*redakcijā līdz 31.12.2017.)*.

[2] Prokurors grozīja apsūdzību saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 462. pantu un uzturēja to augstākminētajā redakcijā.

Motīvu daļa

[3] Apsūdzētajam /pers. A/ (turpmāk arī apsūdzētais) celta un izsniegta apsūdzība par tīšu vieglu miesas bojājumu izdarīšanu, pret personu ar kuru viņš atradās nereģistrētās laulāto attiecībās, t.i., nozieguma izdarīšanu, kas paredzēts Krimināllikuma (turpmāk arī KL) 130. panta trešās daļas 6.punkta (lietas 2. sējuma 2. lapa).

Krimināllietas izskatīšanas gaitā, tiesas sēdē valsts apsūdzības uzturētājs, konstatēja nepieciešamību Kriminālprocesa likuma (turpmāk arī KPL) 461., 462. panta kārtībā grozīt apsūdzētajam /pers. A/ celto un izsniegto apsūdzību, un apsūdzēt viņu par vieglu miesas bojājumu tīšu nodarīšanu (lietas 5. sējuma 47. lapa).

Saskaņā ar valsts apsūdzības uzturētāja grozīto un tiesā uzturēto apsūdzību /pers. A/ apsūdzēts pēc KL 130. panta otrās daļas (*redakcijā līdz 31.12.2017.)*.

[4] Tiesas izmeklēšanā apsūdzētais, pēc apsūdzības uzklausīšanas, izsakot attieksmi pret izvirzīto un vēlāk grozīto apsūdzību, savu vainu visā viņam izvirzītajā un grozītajā apsūdzībā pēc KL 130. panta otrās daļas (*redakcijā līdz 31.12.2017.)* neatzina pilnībā. Neatzina arī cietušās /pers. B/ (turpmāk arī cietusī) pieteikto materiālā un morālā kaitējuma kompensāciju, kā arī izdevumus, kas cietušajai radušies saistībā ar samaksu par juridisko konsultāciju.

[5] Tiesa secina, ka iztiesāšanas gaitā apsūdzētā vaina viņam celtajā apsūdzībā pēc KL 130. panta otrās daļas (*redakcijā līdz 31.12.2017.)* ir pierādīta un pastāv KPL 520. pantā paredzētais pamats notiesājoša sprieduma taisīšanai.

Šādu secinājumu tiesa izdara pēc pierādījumu pārbaudes tiesas izmeklēšanā un pierādījumu izvērtēšanas saistībā ar izvirzīto apsūdzību, apsūdzētā attieksmi pret apsūdzību, aizstāvības versiju, to kopumā un savstarpējā saistībā ar visiem lietas materiāliem.

[6] Saskaņā ar apsūdzību apsūdzētais izdarīja noziedzīgu nodarījumu, atbildība par kuru paredzēta KL 130. panta otrajā daļā (*redakcijā līdz 31.12.2017.)*, t.i., par to, ka viņš tīši nodarīja vieglus miesas bojājumus. Noziegums izdarīts pirms 2018. gada 26. aprīļa grozījumiem Krimināllikumā.

[7] Uzsākot lietas iztiesāšanu, apsūdzētais apliecināja, ka viņam ir saprotams, kāda noziedzīga nodarījuma izdarīšanā tiek apsūdzēts, savu vainu viņam celtajā apsūdzībā pēc KL 130. panta otrās daļas (*redakcijā līdz 31.12.2017.)* neatzina un pēc pierādījumu pārbaudes apsūdzētais sniedza liecības.

[7.1] Apsūdzētais izmantoja KPL 503. panta trešajā daļā noteiktās tiesības, iesniedza tiesai savu liecību rakstveidā. Rakstveida liecību nolasot tiesas sēdē.

Apsūdzētais liecināja, ka [..] prokurora grozītā apsūdzība ir pierādījums tam, ka cietusī persona krimināllietā, ir sniegusi apzinātu un melīgu paskaidrojumu Jūrmalas tiesā civillietā Nr.3-12/0219/29, kas saistīts ar to pašu notikumu, kā krimināllietā /adrese/ 2016. gada 25. jūlijā [..].

Apsūdzības pierādījumu atspēkojums lietā.

Pati cietusī persona vien dažas stundas pēc notikumiem /adrese/ 2016. gada 25. jūlijā, sniedza būtiski citādas liecības, nekā uzrādīts apsūdzībā.

Vērš uzmanību uz to, ka jau no paša sākuma cietusī persona ir sniegusi apzināti melīgu apgalvojumu pašvaldības policijai par to, ka būtu sista pa seju un saskaņā ar pašas cietušās melīgajām liecībām tiesai – pa abām sejas daļām. Krimināllietas konfrontēšanas laikā prokurores kabinetā ar datumu 2019. gada 16. aprīlī cietusī persona, atbildot uz viņa (apsūdzētā) jautājumu, atzina, ka apsūdzētais nekad nav sitis cietušajai personai pa seju. Secināms, ka cietušajai personai, ir sistemātiska tendence veikt melīgus apgalvojumus tiesai un tiesībsargājošajām iestādēm.

Vēl vērš uzmanību uz to, ka apsūdzības uzturētājs un cietusī persona, mēģinās pārliecināt tiesu par to, ka sieviete, kas ir tikusi žņaugta un, saskaņā ar pašas cietušās personas teikto " … nodarot fiziskas sāpes un smakšanas sajūtu… ", tad vien dažas stundas vēlāk labprātīgi ierodoties policijā, lai ziņotu par noziedzīgu nodarījumu, varētu aizmirst par žņaugšanas notikuma epizodi. Cietusī persona tik ļoti vēlējās, lai cietušās personas apzinātie meli policijai 2016. gada 26. jūlijā būtu patiesība, ka sniedza sekojošu apgalvojumu: "… Dēls redzēja gan kā viņu sita, gan kā apsūdzētais ņirgājās par viņu". Tātad, cietusī persona jau 2016. gada 26. jūlijā cerēja uz to, ka dēls liecinieks /pers. C/ būs redzējis, to, ka apsūdzētais esot, it kā, sitis cietušajai personai pa seju, ko pati cietusī persona konfrontēšanas laikā apliecināja, kā nodarījumu, kas nav noticis. Tas, ko dēls /pers. C/ patiesībā redzēja 2016. gada 25. jūlijā, ir izklāstīts tālāk.

Tātad: " … Kad māte iegāja virtuvē viņa mēģināja pārbīdīt virtuves galdu, tajā brīdī atradās pie ārdurvīm mājas ārpusē, pie atvērtām durvīm. /pers. A/ parāva mammu no aizmugures aiz pleciem (plecu rajonā) un mamma nokrita uz grīdas … ". [..]

Apsūdzības uzturētājs, cietusī persona, cietušās personas juridiskā pārstāve un liecinieks /pers. C/, mēģinās iestāstīt tiesai to, ka liecinieks /pers. C/, vien dažas stundas pēc notikumiem 2016. gada 25. jūlijā /adrese/, labprātīgi ierodoties cietušās personas pavadībā /Novada nosaukums/ pašvaldības policijas iecirknī un labprātīgi sniedzot detalizētu notikumu aprakstu par notikumu vien dažas stundas iepriekš, būtu varējis "aizmirst" par apsūdzētā sitieniem, žņaugšanu, raušanu aiz matiem, ko būtu redzējis 2016. gada 25. jūlijā attiecībā pret savu māti.

Apsūdzētais pats ir norādījis un iesniedzis pierādījumus tam, ka izvirzītā apsūdzība krimināllietā ir fikcija, izdomājums, ko apliecina pašas cietušās personas un liecinieka sniegtie paskaidrojumi /Novada nosaukums/ pašvaldības policijas iecirknī. [..]

No cietušās un liecinieka /pers. C/ ir dokumentēts tas, ka otrs liecinieks /pers. D/ tika uzaicināta ierasties /adrese/ 2016. gada 25. jūlijā pēc notikumiem uzrādītajā apsūdzībā. [..]

Vienīgā vērā ņemamā darbība, ko lieciniece /pers. D/, izņemot to, ka pārsteidzoši ātri spēja ierasties notikuma vietā /adrese/ otrdienas naktī ap 23:00, vien 5 minūtes pēc liecinieka /pers. C/ zvana, ir tas, ka lieciniece, un pēc tam cietusī persona, no /pers. D/ telefona izsauca neatliekamo medicīnisko palīdzību "sieviete asinīs, smagi piekauta".

Krimināllietas ietvaros, lai norādītu jau sākotnēju vēlmi un nodomu starp cietušo personu un cietušās personas māsu liecinieci /pers. D/ apmelot viņu (apsūdzēto) un, tādējādi sniegt nepatiesas ziņas par gūtajiem savainojumiem neatliekamās medicīniskās palīdzības personālam telefoniski, apsūdzētais ir vairākas reizes lūdzis procesa virzītājus izprasīt telefona sarunas ierakstus starp liecinieci /pers. D/ un NMP naktī ar datumu 2016. gada 25. jūlijs. Lūgumi ir tikuši noraidīti. [..]

Par tiesu medicīniskajā ekspertīzē norādītajiem miesas bojājumiem cietušajai, kas it kā radušies saistībā ar izvirzīto apsūdzību: "bojājumi: galvas sasitums (viens) ar galvas smadzeņu satricinājumu, asinsizplūdums (viens) zodā." Apsūdzības uzturētājs lietā, mēģinās iestāstīt tiesai to, ka viņš (apsūdzētais) pēc paša prokurora teiktā apsūdzībā "dusmu vadīts, [..] tīši, apzinoties savu darbību kaitīgumu un kaitīgo seku iestāšanos [..]" ir veicis tādas darbības attiecībā uz cietušo personu, kas tiesu ekspertīzē nenorāda bojājumus. No tā secināms, ka apsūdzētais, apzinoties darbību kaitīgumu un kaitīgo seku iestāšanos, nav vairākas reizes sitis cietušajai pa galvu, un nav žņaudzis cietušo kakla un zoda rajonā un nav rāvis cietušo aiz matiem, kā to norāda apsūdzība. Apsūdzētais, būdams sportiskas miesas būves persona, piesaka krimināllietas tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumu kopsakarībā ar cietušās personas un liecinieka /pers. C/ liecībām /Novada nosaukums/ pašvaldības policijas iecirknī 2016. gada 26. jūlijā, kā savu pierādījumu tam, ka uzrādītā apsūdzība lietā nevar atbilst patiesībai un pierādījumi, apsūdzētais saprot, ir vērtējami par labu aizstāvībai.

Medicīniskā tiesu ekspertīze nenorāda nekādus bojājumus cietušajai kakla rajonā, kas satur mīkstas ādas šūnas un neapšaubāmi uzrādītu vairākus asinsizplūdumus žņaugšanas rezultātā, ja žņaugšana būtu notikusi, it sevišķi ņemot vērā pašas cietušās personas norādītās, it kā sāpes un smakšanas sajūtu. Neuzrāda vairākus bojājumus, asinsizplūdumus, ne uz sejas, ne galvas, kas varētu būt sekas sitieniem pa galvu vai seju. Vienīgais galvas sasitums varēja rasties no pašas cietušās personas māksīgā kritiena ar mērķi panākt pagaidu aizsardzības pret vardarbību lietas ierosināšanu [..].

Lūdz tiesu izvērtēt procesa virzītāja bēdīgo juridisko situāciju un proti – procesa virzītājam ir tiesības grozīt apsūdzību, lai to "piedzītu" tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinumam, bet šādā gadījumā procesa virzītājs radītu vēl vienu

pierādījumu par to, ka cietusī persona ir sniegusi melīgu paskaidrojumu kriminālllietas konfrontācijā 2019. gada 16. aprīlī un konfrontācijā melot nedrīkst.

[..] Vēl 2016. gada 9. augustā cietusī persona norādīja medicīniskai iestādei par it kā vidējiem miesas bojājumiem: "Krimināltrauma 25.07.16. joprojām ir stipras galvas sāpes, dinamika nemazinās. Samazināts spēks roku plaukstās, apgrūtināta sīka motorika.". Tāpat stacionārā/ambulatorā pacienta medicīniskā karte norāda uz darba nespējas lapu, ko cietusī ieguva 2016. gada 26. jūlijā.

Skatoties uz medicīniskiem dokumentiem varētu rasties iespaids par to, ka cietusī persona bija diezgan švaka. Tomēr arī tas neatbilst patiesībai. Tiesu medicīniskā ekspertīze kriminālllietā, kas tagad ir aizstāvības pierādījums par cietušās personas sistemātiskiem melīgiem apgalvojumiem tiesām un tiesībsargājošām iestādēm, neko nenorāda par "samazināts spēks roku plaukstās, apgrūtināta sīka motorika". Secināms, ka cietusī persona arī medicīniskai iestādei ir norādījusi melīgu informāciju par iegūtajiem savainojumiem 2016. gada 25. jūlijā.

Vēl jo vairāk, viņam (apsūdzētajam) ir pierādījums par to, ka uz 2016. gada 27. jūliju, neskatoties uz iegūto darba nespējas lapu vien dienu iepriekš, kad cietušajai personai vajadzēja ievērot gultas režīmu, lai veseļotos no it kā smadzeņu satricinājuma un "stiprajām galvas sāpēm" un "samazinātu spēku roku plaukstās" un "apgrūtinātu sīku motoriku", cietusī persona atrada to par iespējamu un nepieciešamu apmeklēt juridisku konsultāciju ar advokāti civillietā, kur nākošā tiesas sēde uz to brīdi bija nozīmēta uz 2017. gada maiju. Bez tam, cietusī persona civillietā 2016. gada maijā bija lūgusi atbrīvot viņu no valsts nodevas, pamatojoties ar sliktajiem materiālajiem apstākļiem. [..] Cietušās personas sliktie materiālie apstākļi varēja būt vēl viena motivācija tam, lai iegūtu mantisku labumu apmelojot apsūdzēto it kā uzbrukumā 2016. gada 25. jūlijā. Pierādījums tam ir nesamērīgā pieprasītā kompensācija kriminālllietā, kā arī mēģinājums iegūt vidēju miesas bojājumu medicīniskas izziņas.

Uz 2016. gada 27. jūliju cietusī persona bija vesela un rīcībspējīga, neievēroja gultas režīmu smadzeņu satricinājuma ārstēšanai, nejuta stipras galvas sāpes, nebija problēmas ar rokas motoriku, nebija samazināts spēks roku plaukstās un apmeklēja advokāta konsultāciju civillietā [..]. Secināms, ka medicīniskos dokumentos norādītais nesaskan ar cietušās personas patieso medicīnisko stāvokli ne 2016. gada 27. jūlijā, ne 2016. gada 9. augustā. Viņš (apsūdzētais) saprot, ka kriminālllietā pierādījumi ir vērtējami par labu aizstāvībai.

Cietusī persona vēl 2016. gada 9. augustā norāda medicīniskai iestādei par vidējiem miesas bojājumiem "samazināts spēks roku plaukstās, apgrūtināta sīka motorika, stipras galvassāpes", ko neapstiprina tiesu medicīniskā ekspertīze, bet jau 2016. gada 5. septembrī pati cietusī ar skype starpniecību iesniedza viņam (apsūdzētajam) video pierādījumu, kas filmēts 2016. gada 27. augustā, par to, ka viņa ir spējīga rīkoties ar smagu, vibrējošu iekārtu zāles pļāvēju trimmeri /adrese/. [..]

Balstoties uz augstāk iesniegtajiem pierādījumiem un pamatojumiem, konfrontēšanas protokols norāda uz cietušās personas sistemātiski melīgiem apgalvojumiem kriminālllietā par notikumiem /adrese/ ar datumu 2016. gada 25. jūlijs, kā arī norāda uz sistemātiski melīgiem apgalvojumiem, ko cietusī ir sniegusi citām tiesām un tiesībsargājošām iestādēm par tiem pašiem notikumiem citādos variantos. Ne vienīgais aculiecinieks /pers. C/, ne pati cietusī, ne tiesu medicīniskā ekspertīze, ne pārējie iesniegtie apsūdzības pierādījumi neapstiprina cietušās sniegto informāciju konfrontēšanas laikā. Tāpēc, 2018. gada 9. septembrī /struktūrvienība/ iecirkņa Kriminālpolicijas nodaļas vecākā inspektore, vērtējot pierādījumus par labu aizstāvībai, pieņēma lēmumu kriminālllietu izbeigt. Pēc tam, cietušās personas juridiskā pārstāve panāca lēmuma no 2018. gada 9. septembra par kriminālllietas izbeigšanu, atcelšanu. [..]

Lūdz viņu attaisnot, un lemt par cietušās personas, liecinieka /pers. C/ saukšanu pie atbildības saskaņā ar likumu. [..] (lietas 6. sējuma 44. – 52. lapa).

[7.2] Tiesa saskaņā ar KPL 503. panta ceturto daļu un 512. panta otrās daļas 5.punktu spriedumu pamato ar apsūdzētā pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajām liecībām.

[7.2.1] Tā apsūdzētais pirmstiesas kriminālprocesā 2016. gadā 25. jūlijā sniedza paskaidrojumu, kurā norādīja, ka 2016. gadā 25. jūlijā ap plkst.22.50 notika konflikts ar īpašuma līdzīpašnieci un vienlaicīgi seksuālo partneri /pers. B/. Konflikts notika, jo viņa sāka izvākt virtuves mantas, kā piemēram krēslus. Tad viņa ķērās klāt pie galda un sāka to vilkt laukā no virtuves. Uz galda atradās viņa darba dators un galda vilkšanas rezultātā dators sāka slīdēt nost no galda. Apturēja cietušo no tālākas galda vilkšanas, apturot galdu un nostājoties starp galdu un cietušo. Tad cietusī teatrālā veidā nokrita uz grīdas un sāka teikt, ka viņa ir sasitusi galvu. Fiziski cietušo nav ietekmējis. Neuzskata sevi par vainīgu. Nekāda fiziska ietekmēšana, kā to saka cietusī (lietas 1. sējuma 20. lapa).

[7.2.2] Apsūdzētais pirmstiesas kriminālprocesā, būdams aizdomās turētā statusā 2017. gadā 21. novembrī liecināja, ka [..] cietušo pazīst kopš 2007. gada. 2010. gadā ar cietušo sāka dzīvot kopā civillaulībā. Abiem bija pilnvērtīgas attiecības. Bija kopīga saimniecība, uzturēja gan cietušo, gan viņas dēlu, apmaksāja rēķinus. Ar cietušās dēlu viņam bija ļoti labas attiecības. [..] 2015. gadā viņiem ar cietušo bija nelieli konflikti attiecībās, bet pārvarēja grūtības un turpināja attiecības, kuras pat kļuva labākas nekā bija, bet nezina kādu iemeslu dēļ cietusī palūdza slēpt viņu attiecības. [..] 2016. gada vasaras sākumā cietusī sāka nest savas mantas no savas istabas uz koplietošanas telpām, mainīja mājai interjeru. [..] 2016. gada 25. jūlijā viņiem ar cietušo [..] nekādu konfliktu nebija, viss bija ļoti labi. Ap plkst.21.30 cietusī atnesa krēslu uz mājas pirmo stāvu. Pats nolēma, ka krēslam nav vietas dotajā interjerā un aiznesa to uz piebūvi. Cietusī teica, ka viņam nav tiesību aiztikt viņas mantas un tāpēc sāka nest viņa mantas ārā no mājām. Pats atnesa cietušās krēslu atpakaļ mājā, lai neturpinātu konfliktu. [..] Virtuvē uz galda atradās dators, kur viņš strādā. [..] Cietusī piegāja pie virtuves galda, kur stāvēja viņa dators ar vadiem, un sāka to galdu stumt uz savu pusi. Dators sāka kustēties uz galda, jo vadi turēja datoru uz vietas, bet galdu cietusī stūma uz pretējo pusi. Redzot, ka tūlīt viņa portatīvais dators nokritīs, pieskrēja pie galda un cietušās, ar rokām aiz viņas pleciem nedaudz, nepielietojot spēku pastūma cietušo maliņā un tad pastūma galdu atpakaļ, lai dators

nenokristu. Cietušai viss bija kārtībā, viņa stāvēja kājās. Pēc minūtes, kad viņš pagriezās ar seju pret cietušo, viņa paskatījās acīs un demonstratīvi nokrita zemē. Viņš nekādā veidā nepieskārās cietušai. Vienīgais, ko viņš teica, ka par tādu kritienu Oskaru nevar dabūt. Pie cietušās pieskrēja viņas dēls /pers. C/, kurš zvanīja savai tantei. Cietušās māsa /pers. D/ atnāca ļoti ātri, līdz 5 minūtēm. Tajā brīdī bija ap plkst.22.30-23.00. /pers. D/ staigāja apkārt viņa mājai, kur notika incidents. Pats ar cietušo dzīvo pēc adreses /adrese/. [..] /pers. D/ izsauca ātro palīdzību un cietušo aizveda uz slimnīcu, bet pēc stundām 4, cietusī bija atpakaļ mājās. Nekādus miesas bojājumus, nekādā veidā viņš cietušai nav darījis. Viņaprāt cietusī vēlējās uzsākt krimināprocesu, jo gribēja šķirties, bet negribēja iet prom, gribēja palikt dzīvot mājā, līdz ar to vajadzēja iemeslu, lai dabūtu viņu prom no mājām. [..] (lietas 1. sējuma 100. – 101. lapa).

[7.2.3] Apsūdzētais pirmstiesas kriminālprocesā 2019. gadā 28. janvārī liecināja, ka savu vainu viņam celtajā apsūdzībā neatzīst. Miesas bojājumus viņš cietušajai nav nodarījis. 2016. gada 25. jūlijā pa dienu viņam ar cietušo bija normālas kaimiņu – mīļāko attiecības. Pa dienu viņiem bija intīmas attiecības. Ap plkst.22.00 cietusī sāka nest no savas guļamistabas savas mantas uz koplietošanas telpu pirmajā stāvā lielo istabu un virtuvi. Viņam tas nepatika, ka cietusī aizpilda viņu telpu, tādēļ viņš cietušās mantas pārnesa uz mājai blakus esošo piebūvi. [..] Kad ar krēsliem atgriezās mājā, cietusī atradās lielajā istabā, pirmā stāvā. [..] Tad, kad ar cietušās aiznestiem krēsliem atgriezās atpakaļ mājā, tad cietusī paņēma galdu un vilka to uz ieejas durvju pusi. Precizē, vilka galdu uz izeju no mājas. Uz kurieni viņa vēlējās šo galdu aizvilkt nezina. Domāja, ka šāda viņas rīcība bija vērsta, lai sabojātu viņa datoru, kas tajā brīdī atradās uz galda un pieslēgts kontaktligzdā. Lai paglābtu savu datoru, pats pieskrēja pie cietušās no aizmugures, satvēra viņu aiz pleciem un pastūma nost no galda, un satvēra galdu, kuram bija nolūzusi kāja, kura jau iepriekš bija salūzusi, bet turējās kopā kamēr galdu nekustināja. Kad pastūma cietušo no galda, satvēra galdu, paskatījās pāri plecam. Tajā brīdī cietusī ieskatījās viņam acīs un apzinoties savu rīcību nokrita atmuguriski uz zemes. Guļot uz grīdas, viņa skaļi vaidēja. Tajā brīdī /pers. C/ izskrēja ārā, lai zvanītu cietušās māsai. Cietušās māsa atradās mājas teritorijā no brīža, kad viņš iznesa cietušās krēslu no mājas uz piebūvi, jo cietusī kaut kam zvanīja, bet viņš nezina kam. [..] Kad cietusī gulēja uz zemes /pers. C/ zvanīja /pers. D/. Tā, vismaz, viņam šķiet. Precizē, kad cietusī nokrita, /pers. C/ izgāja no vannas istabas un cietusī /pers. C/ lika zvanīt /pers. D/ (māsai). Cietušās māsa /pers. D/ istabā ienāca apmēram pēc pāris minūtēm pēc tam, kad cietusī bija nokritusi. Viņš pats tajā brīdī stāvēja pie virtuves iekārtas un vēroja, kas notiks tālāk. Pats galdu atlaida, un tas stāvēja uz bojātās kājas. Kad atbrauca ātrā palīdzība, tā apsekoja cietušo un aizveda. Precizē, kā ātro palīdzību izsauca /pers. D/ un izsaukumā teica: "Sieviete asinīs, smagi piekauta." To pašu /pers. D/ teica arī saucot policiju. Konflikts starp viņu un cietušo, nēsājot viena otra mantas uz piebūvi ilga apmēram 15-30 minūtes, bet konkrēti neatceras. No slimnīcas cietusī atgriezās apmēram pēc 1,5 stundas. [..] Brīdī, kad cietusī nokrita, /pers. C/ bija vannas istabā. No turienes /pers. C/ izgāja, kad sadzirdēja cietušo nokrītam un vaidam.

Cietušo viņš nesita un nežņaudza. [..] (lietas 2. sējuma 4. – 6. lapa).

[7.2.4] No 2019. gada 16. aprīļa konfrontēšanas protokola starp cietušo un apsūdzēto izriet, ka konfrontēšanas laikā apsūdzētais liecināja, ka cietušo pazīst, starp viņiem ir neitrālas attiecības. [..]

Konfrontēšanas gaitā, atbildot uz jautājumu, vai apstiprina cietušās sniegtās liecības, apsūdzētais liecināja, ka viņš cietušās liecības neapstiprina, jo cietušās liecības neatbilst patiesībai. 2016. gada 25. jūlija vakarā no savas istabas cietusī uz 1.stāvu nonesa pīto krēslu. Tas viņam traucēja un viņš to lūdza cietušai aiznest atpakaļ uz viņas istabu. Tā kā cietusī to neizdarīja, un šis krēsls viņam traucēja, viņš to aiznesa uz saimniecības ēku. Tad cietusī sāka nest laukā virtuves krēslus. Pats gāja pakaļ virtuves krēsliem un nesa tos iekšā, bet cietusī nesa iekšā pīto krēslu, nesot ārā virtuves krēslus. Pats, savukārt, nesa ārā pīto krēslu un atpakaļ virtuves krēslus. Tad kādā brīdī pats nosprieda, ka krēslu nēsāšana ir beigusies un viņš kā jau pie vakara aizslēdza terases durvis, galvenās ieejas durvis palika vaļā. Cietusī ienāca pa galvenajām durvīm mājā, piegāja pie virtuves galda un sāka to vilkt. Uz galda stāvēja viņa dators. Alus un sēkliņas tur nebija. Galdam sašķobījās kāja, datora vads bija izstiepies, tādēļ viņš piegāja pie cietušās un iespraucās starp viņu un galdu, lai satvertu to un lai novērstu, ka galds sagāžas un viņa dators nokrīt no tā. Skatoties pāri kreisajam plecam viņš redzēja, ka cietusī paspēra pāris soļus atmuguriski, apstājās, ieguva balansu un pēc 3-4 sekundēm nokrita atmuguriski. Nokrita viņa pēc savas gribas vai alkohola reibuma. Pats šo kritienu novērtē kā samākslotu un pat noteica, ka viņa par šādu kritienu Oskaru nesaņems. To novēroja cietušās dēls.

Neatzīst, ka viņš būtu sitis, žņaudzis vai grūdis cietušo. Starp cietušo un galdu viņš nostājās, vispirms satverot cietušo aiz pleciem, pastūma cietušo malā un satvēra galdu, un turpināja skatīties pāri kreisajam plecam, lai novērtētu situāciju. Galdu viņš satvēra, lai glābtu datoru, par kuru baidījās, ka tas cietušās rīcības (iepriekšējās) dēļ varētu nokrist no galda. Kad cietusī bija nokritusi, pats iztaisnoja virtuves galda kāju un pats piegāja pie cepeškrāsns virtuvē. Pats tur nostāvēja apmēram 5-10 minūtes. Pēc tam, kad cietusī nokrita, apmēram pēc pāris minūtēm mājā ienāca cietušās māsa un sāka saukt ātro palīdzību un policiju, bet viņš, stāvot pie virtuves cepeškrāsns vēroja to 5-10 minūtes, kas notiek. Cietušās māsa, zvanot ātrai palīdzībai un policijai teica, ka sieviete asinīs, smagi piekauta. Cietusī, nevarot sagaidīt ātro palīdzību, zvanīja arī pati ātrai palīdzībai vai policijai. Cietusī samaņu nezaudēja. To viņš nosprieda pēc tā, ka viņš stāvēja pie cepeškrāsns, nebija lietojis alkoholu un visu vēroja. [..]

Bez tam, konfrontēšanas gaitā apsūdzētais precizēja savas liecības, ka cietušajai pašai zvanot uz policiju vai ātrai palīdzībai, viņa pati norādīja, ka sieviete asinīs, smagi piekauta. [..] (lietas 2.sējuma 32. – 36. lapa).

[7.3] Atbildot uz aizstāvja jautājumiem, apsūdzētais liecināja, ka pirmstiesas izmeklēšanas laikā sniegtās liecības uztur.

[7.4] Atbildot uz prokurores jautājumiem, apsūdzētais liecināja, ka cietusī persona piegāja pie virtuves galda, uz kura atradās viņa dators. Cietusī persona sāka vilkt galdu uz savu pusi, galdam salūza kāja. Lai nobalansētu galdu, un novērstu datora nokrišanu, kas ir viņa darba instruments, satvēra cietušo personu aiz pleciem un parāva malā, noķēra galdu, lai to stabilizētu. Tajā brīdī, kad turēja galdu, atskatījās atpakaļ uz cietušo, abu skatieni satikās, cietusī persona bija stabili uz

savām kājām, un tad pēc sekundes vienkārši nokrita. Pie šādiem apstākļiem, viņam nebija nekas cits kā sakāms – beidz tēlot, par šādu krišanu Oskaru nedabūsi. Ne šodien, ne toreiz nav nekas cits sakāms, ja persona pēc savas brīvas gribas nokrīt.

Nezina, kāpēc cietusī vilka galdu. Pirms galda vilkšanas, ar cietušo bija konflikta situācija. Cietusī persona sāka nest lejā virtuvē mēbeles, piesātināt telpu ar mēbelēm. Teica, lai mēbeles nes uz piebūvi, un viņa nesa atpakaļ – to kā tas attaisno cietušās vēlmi vilkt galdu un mēģināt bojāt datoru, nezina. Norāda, ka tas notika sen atpakaļ.

Liecinieks /pers. C/ atradās ārpus mājas vai arī vannas istabā, bija aiz muguras. Cietusī persona bija ar seju pret galdu, viņš pats aizmugurē un liecinieks aiz viņa. Pats savām acīm redzēja, ka cietusī nokrita teatrāli, pati aiz savas brīvas gribas. Teica, lai beidz tēlot, un ceļas augšā, un ka Oskaru par to nesaņems. Liecinieks parādījās, un tad viņš sāka satraukties par mammu, un tad zvanīja savai tantei otrai lieciniecei. Tālāk pats apstājās pie virtuves galda, un attaisīja savu pirmo alu, un skatījās, kas notiks tālāk. Tālāk atnāca otra lieciniece, kas zvanīja ātrajai palīdzībai un teica, ka sieviete asinīs, smagi piekauta, brauciet ātri. Nevarēja sagaidīt, kad ātrā palīdzība ieradīsies. Neatceras, varbūt zvanīja arī policijai. Notikuma vietā ieradās policija un medicīniskā palīdzība. Policija paņēma paskaidrojumu no viņa. Cietusī persona ar ātro medicīnisko palīdzību tika aizvesta uz slimnīcu, un pēc pāris stundām viņa atbrauca atpakaļ. Pašam tajā naktī bija nakts darbi ar klientiem Īrijā, un tādēļ negāja gulēt. Cietusī persona ieradās, nevarēja nomierināties. Apsēdās uz dīvāna, un izrāva internetu. Nākamajā dienā ar cietušo nerunāja, cietusī kaut kur brauca un kaut ko darīja.

[7.5] Atbildot uz tiesas jautājumiem, apsūdzētais norāda, ka jebkādas konflikta situācijas risināmas sarunu ceļā, nekad nav bijis vardarbīgs. Nebija nekādas vajadzības iesaistīties tāda veida darbībās, kādas izvirzītas apsūdzībā.

[7.6] Pēdējā vārdā apsūdzētais izteicās, ka, ja būtu darījis, to ko inkriminē prokuratūra, tad būtu ņēmis un izlīdzis. Bet, nejūt nekādu vainu uzrādītajā apsūdzībā.

[8] Tiesa, neskatoties uz apsūdzētā izteikto attieksmi par pret viņu izvirzīto apsūdzību, t.i., savas vainas noliegšanu, atzīst, ka viņa vaina noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts KL 130. panta otrajā daļā, ir pierādīta pilnībā ar cietušās, liecinieku, eksperta liecībām, pārbaudītām tiesas izmeklēšanā un novērtētām to kopumā un savstarpējā saistībā, kā arī ar pārējiem kriminālprocesā pārbaudītiem pierādījumiem to kopumā un savstarpējā sakarībā.

[9] Saskaņā ar KPL 124., 127. pantu kriminālprocesā pierādāma noziedzīga nodarījuma sastāva esamība vai neesamība, kā arī citi Krimināllikumā un šajā likumā paredzētie apstākļi, kuriem ir nozīme konkrēto krimināltiesisko attiecību taisnīgā noregulējumā. Pierādīšanas priekšmetā ietilpstošo apstākļu esamības vai neesamības pamatošanai izmanto pierādījumus.

Atbilstoši KPL 131. panta pirmajai daļai, kas nosaka, ka par pierādījumu kriminālprocesā var būt ziņas par faktiem, ko savā liecībā pratināšanas vai aptaujas laikā sniedz persona par kriminālprocesā pierādāmajiem apstākļiem un ar tiem saistītajiem faktiem un palīgfaktiem, tiesa par apsūdzības pierādījumu atzīst sekojošus pierādījumus.

[10] Ar cietušās /pers. B/ tiesas sēdē sniegtajām liecībām, ka apsūdzētais ir bijušais dzīvesbiedrs, viņiem bija nereģistrētas laulāto attiecības.

[10.1] Atbildot uz apsūdzētā jautājumiem, cietusī liecināja, ka nesniedza melīgus apgalvojumus. Notikuma laikā sauca pēc palīdzības. Palīdzību sniedza viņas nepilngadīgais dēls, kurš tobrīd atradās mājās.

Norāda, ka viss atrodas liecībās, ko jau iepriekš sniedza un papildus nav ko atbildēt.

[10.2] Atbildot uz juridiskās palīdzības sniedzējas jautājumiem, cietusī liecināja, ka uztur visas liecības, kuras sniedza pirmstiesas izmeklēšanas laikā.

[10.3] Atbildot uz aizstāvja jautājumiem, cietusī liecināja, ka attiecības ar apsūdzēto, ar bijušo dzīvesbiedru, līdz notikumam jau bija pasliktinājušās, vismaz pusgadu iepriekš, varbūt pat mazliet vairāk. Bija sliktas attiecības, bet dzīvoja vienā mājsaimniecībā. Pēdējo periodu, kad attiecības bija pasliktinājušās nekā kopīga ar apsūdzēto nebija, tikai tas, ka dzīvoja kopā vienā dzīves vietā. Praktiski ar apsūdzēto nerunāja, kad sākās nesaskaņas, nenotika arī komunikācija ar dēlu, kurš bija nepilngadīgs, un arī dzīvoja minētajā dzīves vietā. Dēla attiecības ar apsūdzēto bija ļoti izvairīgas, jo viņš bija fiziski ietekmējis viņas nepilngadīgo dēlu. Lieta par vardarbību netika uzsākta. Dēls izvairījās un baidījās no apsūdzētā. Dēls centās maksimāli izvairīties no jebkādas sarunas un saskarsmes ar apsūdzēto. Pati vērsās pēc palīdzības, nepilngadīgajam dēlam tika veikta psiholoģiskā ekspertīze, un bija psihologa atzinums. Policijā netika uzsāktas nekādas tālākās darbības.

[10.4] No cietušās iesniegumiem un pirmstiesas kriminālprocesā sniegtajām liecībām izriet, ka 2016. gadā 25. jūlijā viņa atradās savā dzīves vietā /adrese/. Pēc dārza ravēšanas, ap plkst.22.00, viņa kopā ar dēlu /pers. C/ ieraudzīja, ka apsūdzētais nes ārā no mājas viņas un dēla mantas un aiz sevis aizslēdz mājokļa durvis, liedzot iespēju viņai ar dēlu iekļūt mājoklī. To redzot, viņa paņēma no dēla /pers. C/ atslēgas, un atslēdzot durvis, kopā ar dēlu nesa šīs mantas atpakaļ mājoklī. Brīdī, kad bija ienākusi pirmā stāva dzīvojamā telpā, apsūdzētais pienāca viņai klāt no mugurpuses un sāka viņu žņaugt. Šīs darbības turpinājās pāris sekundes, pēc kā apsūdzētais no aizmugures ar dūrēm, izdarīja vairākus sitienus pa galvu un seju [..]. Apsūdzētais vēl rāva viņu aiz matiem. Pēc gūtajām traumām viņa apdulla un nokrita uz grīdas. Nokrita atmuguriski un atsitās pret sienas stūri. [..] Attapās guļot uz grīdas, kad pie viņas bija pienākusi viņas māsa /pers. D/ un dēls, kurš redzēja notikušo. [..] Kad viņa gulēja, apsūdzētais vēl dēla klātbūtnē ņirgājās par viņu. [..] Cik ilgs laiks pagāja, nezina. Redzēja, ka apsūdzētais atradās turpat blakus, sēžot pie galda un dzerot alu [..]. Dēls piezvanīja viņas māsai. Māsa izsauca ātro palīdzību un policiju.

Dēls redzēja, kā apsūdzētais viņu sita un kā ņirgājās par viņu. [..]

[..] Liecināja, ka viņa sniedza patiesas liecības, un ir informēta par krimināatbildību, kas draud par nepatiesas liecības sniegšanu. [..]

Papildus, pirmstiesas kriminālprocesā, cietusī liecinot norādīja, ka 2016. gada 10. augustā vērsās Rīgas rajona

tiesā ar pieteikumu par pagaidu aizsardzības līdzekļu pret vardarbību pret apsūdzēto piemērošanu. Un ar tiesas lēmumu tika piemēroti pagaidu aizsardzības līdzekļi pret apsūdzēto. [..] (lietas 1. sējuma 7., 16., 58. - 59., 63. – 64., 77. – 78., 79. – 81., 86. lapa).

[10.5] Liecību pārbaudē uz vietas 2018. gada 29. maijā /adrese/, [..] uzaicināta parādīt notikuma vietu, cietusī norādīja uz vietu kur 2016. gada 25. jūlijā viņai bija nodarīti miesas bojājumi. [..] Cietusī paskaidroja, ka šajā laikā viņa kopā ar dēlu /pers. C/ ravēja rozes un kad pabeidza ravēt devās uz māju. Ejot mājas centrālās ieejas virzienā viņa ieraudzīja, ka apsūdzētais nes ārā no mājas viņai piederošās mantas, t.i., pīto krēslu, uz piebūvi. Kad apsūdzētais iznesa no mājas pīto krēslu, tad viņa kopā ar dēlu /pers. C/ aiznesa atpakaļ uz pirmo stāvu, noliekot to vietā, kur tas stāvēja iepriekš. Apsūdzētais atkārtoti iznesa no mājas pīto krēslu un nosvieda sētā, tad cietusī ar dēlu atkal nesa to iekšā mājās. Cietusī paskaidro, ka mantu nešana turp šurp notika ap 15-20 minūtes, pēc kā apsūdzētais aizslēdza visas mājas durvis no iekšpuses tādā veidā, lai cietusī ar dēlu netiktu mājā. Cietusī paskaidro, ka viņas dēlam /pers. C/ bija līdzi savs atslēgu komplekts un /pers. C/ atslēdza centrālās durvis, jo apsūdzētais neatstāja savu atslēgu durvīs no iekšpuses. Atverot durvis, cietusī pirmā iegāja mājās un piegāja pie galda, kas atrodas virtuvē pie kamīna sienas. Cietusī norāda uz vietu kur viņa piegāja un paskaidro, ka viņa pastūmusi uz sevi galdu ap pa 20 cm, tajā brīdī viņai aiz muguras piegāja apsūdzētais un no aizmugures ar rokām sāka sist pa galvu, pa sejas sānu daļām, sāka žņaugt zoda un kakla apvidū no aizmugures. Paskaidroja, ka apsūdzētais viņai nodarīja vairākus sitienus pa galvu, rāva aiz matiem. [..] Cietusī norāda ar rokām, kā tika žņaugta kakla un zoda rajonā. Paskaidroja, kā sitienu rezultātā, iespējams, viņa bija zaudējusi samaņu, kā rezultātā viņa nokrita uz flīzētas grīdas. Norāda uz vietu uz grīdas, kur viņa nokrita. Paskaidroja, kad viņa nokrita, tad apsūdzētais teica viņai, lai viņa beigtu tēlot. [..] Paskaidroja, ka apsūdzētais kamēr viņa gulēja uz grīdas bezpalīdzīgā stāvoklī, apsēdās pie galda, kas atrodas pie kamīna sienas un turpināja dzert alu un ēst saulespuķu sēklas. Tajā brīdī, kad apsūdzētais viņai uzbruka, tad viņa dzirdēja dēla kliedzienus aiz muguras "Kas tu stulbs esi, ko tu dari?". Paskaidroja, ka viņa neatceras un nezina, cik ilgi viņa gulēja uz grīdas, jo, iespējams, bija zaudējusi samaņu. Kad nāca pie samaņas ieraudzīja viņai blakus sēdošo un histērijā raudošo dēlu /pers. C/. Paskaidroja, ka nodarot miesas bojājumus apsūdzētais atradās alkohola reibumā. Precizē, ka pirms miesas bojājumu nodarīšanas apsūdzētais bija lietojis alkoholu, bet nevar noteikt vai viņš bija alkohola reibumā. Pirms notikuma apsūdzētais dzēra alu. [..]

No fotoattēla arī redzams, kā cietusī norādīja uz vietu mājās /adrese/, kur 2016. gada 25. jūlijā pēc plkst.22:00 viņa piegāja pie galda, kas atrodas virtuvē pie kamīna sienas, kur viņa pastūmusi uz sevi galdu ap pa 20 cm, tajā brīdī viņai aiz muguras piegāja apsūdzētais un no aizmugures ar rokām sāka sist pa galvu, pa sejas sānu daļām, sāka žņaugt zoda un kakla apvidū no aizmugures.

Tāpat no fotoattēla redzams, kā cietusī norādīja ar rokām, kā viņa tika žņaugta kakla un zoda rajonā (lietas 1. sējuma 177. - 181. lapa).

[10.6] No 2019. gada 16. aprīļa konfrontēšanas protokola starp cietušo un apsūdzēto izriet, ka konfrontēšanas laikā cietusī liecināja, ka apsūdzēto pazīst, agrāk dzīvoja kopā, pašlaik attiecības neitrālas, nekomunicē.

Par 2016. gada 25. jūlija vakaru liecināja, ka pēc plkst.22.00 apsūdzētais no mājas /adrese/ nesa ārā mantas, pīto krēslu. Krēsls tika aiznests uz saimniecības ēku. Savukārt viņa šo krēslu kopā ar dēlu nesa atpakaļ uz māju. Tad apsūdzētais šo krēslu nesa atpakaļ uz saimniecības ēku. Tāda krēsla nēsāšana šurpu turpu notika vairākas reizes, līdz brīdim, kad apsūdzētais aizslēdza māju no iekšpuses un viņa ar dēlu vairs nevarēja iekļūt mājā. Tad dēls, ar atslēgām, kas bija pie viņa atslēdza māju un viņa ar dēlu iekļuva mājā, un ienesa iepriekš iznesto krēslu atpakaļ mājā. Tas, ka viņi atkal iekļuva atpakaļ mājā, tas apsūdzēto ļoti sakaitināja un viņš atkal ienesto krēslu vienkārši izsvieda pa durvīm no mājas. Staigāšana iekšā ārā un krēsla iznešana notika pa galvenajām durvīm. Ieejot mājā viņa piegāja pie virtuvē esošā galda un vilka to uz ārdurvju pusi, kad no aizmugures viņa sajuta vairākus sitienus pa galvu. Pēc viņas domām sitieni bija izdarīti ar abām rokām. Pēc izdarītiem sitieniem apsūdzētais ar abām rokām no aizmugures satvēra viņu aiz kakla un sāka žņaugt. Tajā pat laikā sāka kliegt viņas dēls. Ko viņš kliedza, viņa nezina, dzirdēja tikai, ka skaļi kliedza, bet viņa neredzēja, kur viņš atradās. Tad viņa zaudēja samaņu un atguvās jau guļam zemē. Žņaugšanas un sitienu rezultātā viņa zaudēja samaņu. Kad atguvās, gulēja uz muguras, ar galvu pret ieejas durvīm, kājas pret terasi. Apsūdzētais tajā pat brīdī sēdēja pie virtuves galda, dzēra alu un ēda saulespuķu sēklas. Apsūdzētais sēdēja pie galda, galda galā, ar muguru pret terasi un seju pret viņu (cietušo). Tad, kad viņa sāka pirms tam vilkt galdu, uz tā jau atradās alus, saulespuķu sēklas un dators. Kādēļ viņa vilka galdu, nezina. Redzot viņu uz grīdas, apsūdzētais neizsauca ātro palīdzību, to izdarīja viņas māsa, kura bija atnākusi, reaģējot uz viņas dēla zvanu. [..]

Cietusī konfrontēšanas gaitā liecināja, ka viņa daļēji apstiprina apsūdzētā liecības. Liecībām, ko sniedza apsūdzētais viņa piekrīt par krēslu nēsāšanu turpu šurpu. Pārējā daļā viņa nepiekrīt apsūdzētā sniegtajām liecībām.

Atbildot uz apsūdzētā jautājumu, cik reizes viņš iesita cietušai, cietusī atbildēja, ka sitieni bija vairāki, viņa tos neprotokolēja un skaitu nevar pateikt.

Atbildot uz apsūdzētā jautājumu, sitot pa kurieni viņš trāpīja cietušai, cietusī atbildēja, ka sita pa galvas sānu daļām un aizmugures daļu, tā kā pret apsūdzēto viņa stāvēja ar muguru.

Atbildot uz apsūdzētā jautājumu, kur viņš atradās, kad sāka sist, cietusī atbildēja, ka pilnīgi aizmugurē. [..]

Turpinot, atbildēt uz apsūdzētā jautājumiem, cietusī liecināja, ka apsūdzētais sita stipri un tas sāpēja. Cietusī kliedza. Nezina, nevar pateikt, cik ilgi bija bezsamaņā. [..] Cietusī jutās spēcīgi sasista.

Atbildot uz aizstāvja jautājumu, cietusī liecināja, ka viņa uztur savas liecības daļā, ka apsūdzētais ir izdarījis sitienus vienlaicīgi ar abām rokām. Tas tā arī notika. (lietas 2.sējuma 32. – 36. lapa).

[11] Ar liecinieka /pers. C/ tiesas sēdē sniegtajām liecībām, ka cietusī ir viņa mamma. Apsūdzētais ir mammas iepriekšējais dzīvesbiedrs.

[11.1] Atbildot uz apsūdzētā jautājumiem, liecinieks /pers. C/ liecināja, ka tas notikums bija septiņus gadus atpakaļ. Nevar atbildēt uz precīziem jautājumiem, bet pašu notikumu atceras. Nākot iekšā pa durvīm, viņš redzēja, kā apsūdzētais no aizmugures žņaudza mammu.

Nevar atbildēt, ko precīzi mamma notikuma brīdī teica. Atceras, ka mamma atradās uz grīdas. Pieskrēja pie mammas, sāka raudāt, prasīja vai viss kārtībā. Atceras, ka prasīja apsūdzētajam, ko apsūdzētais ir izdarījis, atbildi neatceras. Pats pēc tam zvanīja mammas māsai. Mammas māsa atbrauca. Mammas māsa tajā laikā dzīvoja netālu.

[11.2] Atbildot uz aizstāvja jautājumiem, liecinieks /pers. C/ liecināja, ka tajā brīdī redzēja, kas notika, jo tieši tajā brīdī nāca iekšā mājās. Kad tas notika, pats atradās durvīs. Redzēja, kā apsūdzētais žņaudz mammu no aizmugures, un to kā mamma nokrīt.

[11.3] Atbildot uz cietušās juridiskās palīdzības sniedzējas jautājumiem, liecinieks /pers. C/ liecināja, ka 2016. gada 25. jūlijā viņam bija 12 gadi. Apsūdzētais ir pielietojis fizisku spēku, tas izpaudās, kā spārdīšana, jo bija nesaskaņas par telefonu, ko apsūdzētais bija iedevis lietošanā.

[11.4] Atbildot uz cietušās jautājumiem, liecinieks /pers. C/ liecināja, kad notika šis notikums, pie pirmās pie kā viņš griezās bija mammas māsa /pers. D/. Ātro palīdzību un policiju izsauca mammas māsa /pers. D/. Kad mamma gulēja uz grīdas, apsūdzētais teica, ka neko nav izdarījis. Apsūdzētais nekādā veidā neiesaistījās, bija malā un šķiet, ka apsūdzētais dzēra alu.

[11.5] No liecinieka /pers. C/ pirmstiesas kriminālprocesā sniegtajām liecībām izriet, ka 2016. gada 25. jūlijā viņš atradās savā dzīves vietā /adrese/, kopā ar mammu un viņas bijušo vīru /pers. A/. Mamma ar apsūdzēto bieži strīdas, jo apsūdzētais aiztiek mammas mantas. [..] Kad 2016. gada 25. jūlijā apsūdzētais ap plkst.22.30 nesa no mājas laukā mantas, kas piederēja mātei, tad mamma iznesa no mājas divus virtuves krēslus uz piebūvi, jo apsūdzētais arī pirms tam mantas bija nesis ārā. [..] Konflikta laikā par mantu pārvietošanu apsūdzētais aizslēdza mājas durvis, kā rezultātā netika mājās iekšā, bet tā kā pašam bija mājas atslēga, tad tomēr varējām mājā iekļūt. Kad māte iegāja virtuvē, viņa mēģināja pārbīdīt virtuves galdu, tajā brīdī pats atradās pie ārdurvīm mājas ārpusē pie atvērtām durvīm. Apsūdzētais parāva mammu no aizmugures aiz pleciem [..] un mamma nokrita uz grīdas. Apsūdzētais prasīja mammai "ko viņa tēlo teātri". Redzot, ka mamma kādu laiku guļ uz grīdas, nolēma pazvanīt /pers. D/, mammas māsai. /pers. D/ atnāca aptuveni 5-10 minūšu laikā, mamma joprojām tad atradās uz grīdas. /pers. D/, kad atnāca, sazvanīja policiju un ātro palīdzību. [..] Ātrā palīdzība aizveda mammu uz slimnīcu. Pats devās pie mammas māsas /pers. D/.

[..] Apsūdzētais bieži agresīvi noskaņots pret viņa mammu un dažreiz arī pret viņu. Vienu reizi apsūdzētais fiziski ietekmēja arī viņu, spēra, jo nevarēju ātri atrast lādētāju telefonam. 2016. gada vasarā, iespējams, vasaras vidus, datumu precīzi neatceras, abi ar mammu bija dārzā, ravēja rozes, kad pamanīja, ka apsūdzētais no mājas virtuves iznes ārā mēbeles. Abi ar mammu tās mēbeles ienesa atpakaļ mājā. Tas notika bez jebkādas vārdu apmaiņas, jo iepriekš viņam ar apsūdzēto bija konflikts, iepriekš minētā speršana. Mēbeļu iznešana un ienešana mājā notika apmēram 15-20 minūtes. Pēc tam redzēja, kad mamma atradās mājās virtuvē ar muguru pret apsūdzēto. No aizmugures pie mammas piegāja apsūdzētais un sāka žņaugt mammu aiz kakla. Redzēja, ka apsūdzētais arī paņēma mammu aiz matiem un kā likās sita arī pa pleciem vai galvu ar dūrēm. Cik redzēja, minētās darbības apsūdzētais darīja ar abām rokām, gan žņaudza, gan sita. To labi redzēja, jo stāvēja aiz apsūdzētā apmēram 5-7 m attālumā, bija gaišs [..]. Pats bija šokā, bija bail no apsūdzētā. Sākumā nesaprata, kas notiek, bet, kad mamma nokrita zemē, sāka raudāt, pieskrēja pie mammas, nosauca apsūdzēto par stulbeni. Apsūdzētais aizgāja prom, sakot, ka es neko nevarēju redzēt, it kā viņš (apsūdzētais) neko mammai nav darījis. Apsūdzētais sāka nodarboties ar savām lietām, bet pats raudādams sāka zvanīt tantei. Atbrauca tante uz izsauca ātro palīdzību. Mammu aizveda uz slimnīcu, bet pats aizbrauca pie tantes (mammas māsa /pers. D/). [..] Minēto notikumu atceras, jo no tā bija stiprs pārdzīvojums. (lietas 1. sējuma 21., 60. - 61., 197. lapa).

[11.6] Liecību pārbaudē uz vietas 2018. gada 29. maijā /adrese/, [..] uzaicināts parādīt notikuma vietu, kur 2016. gada 25. jūlijā viņa mātei /pers. B/ tika nodarīti miesas bojājumi, nepilngadīgais liecinieks /pers. C/ norādīja vietu mājas /adrese/, vējtverī, kur viņš ieraudzīja, ka mamma /pers. B/ stāv pie galda, apsūdzētais stāv aiz viņas un sit no mammas mugurpuses kaklā un galvas rajonā ar rokām un dzirdēja, ka mamma kliedz. Norādīja vietu, kur stāvēja viņa mamma, kad apsūdzētais viņu sita. Paskaidroja, ka viņš redzēja kaut ko līdzīgu grūdienam no apsūdzētā, tad mamma pēc grūdiena nokrita uz grīdas uz muguras, tad viņš pats piegāja pie mammas, raudāja, pateica apsūdzētajam, ka viņš esot stulbs un uzzvanīja mammas māsai /pers. D/. [..]

No fotoattēliem arī redzams, kā liecinieks /pers. C/ norādīja uz vietu mājās /adrese/ virtuvē, kur stāvēja viņa mamma, kad apsūdzētais viņu sita. Norādīja uz vietu virtuvē, kur nokrita viņa mamma (lietas 1. sējuma 182. - 185. lapa).

[12] Saskaņā ar KPL 501. panta 3.punktu, tiesas sēdē nolasītas liecinieces /pers. D/ (šobrīd /Uzvārds/) pirmstiesas procesā 2017. gada 5. jūlijā sniegtās liecības, ka cietusī ir viņas māsa. Apsūdzētais bija māsas civilvīrs, ar kuru māsa nodzīvoja apmēram 5-6 gadus. Apsūdzēto var raksturot kā nenosvērtu cilvēku, valdonīgu. 2016. gada jūlijā, datumu precīzi neatceras, vasarā viņai pazvanīja /pers. C/, māsas dēls un teica, ka mamma guļ uz zemes pēc konflikta ar apsūdzēto. Pati dzīvoja netālu un 5 minūšu laikā ieradās pie māsas. Ierodoties pie māsas mājās, ieraudzīja, ka māsa guļ uz grīdas starp koridoru un viesistabu. Māsa bija pie samaņas, bet bija redzams, ka viņa nesaprot, kas notika. No /pers. C/ saprata, ka bija domstarpības starp apsūdzēto un cietušo, kura laikā apsūdzētais sāka cietušo žņaugt aiz kakla, kā rezultātā cietusī nokrita zemē. Kad cietusī varēja parunāt, viņa apstiprināja /pers. C/ vārdus. Izsaucu ātro medicīnisko palīdzību un policiju. Cietusī tika nogādāta slimnīcā, bet /pers. C/ palika kopā ar viņu. Kad atbrauca pie cietušās pēc /pers. C/ zvana, apsūdzētais atradās mājās un ņirgājās par mums, rupji lamājās, uzskatot, ka cietusī mēģina kaut ko tēlot. (lietas 1. sējuma 62. lapa).

[13] Eksperts /pers. E/ pirmstiesas procesa laikā 2019. gada 29. maijā liecināja, ka pacienti /pers. B/ apskatīja pats

personīgi. Asinsizplūdumu zodā konstatēja apskates laikā. Faktu, ka ģimenes ārsts nav konstatējis redzamas hematomas, viņš nevar komentēt. Vienīgi apstiprina to, ka aplūkojot cietušo, hematomu zoda rajonā konstatēja.

Pārlasot eksperta atzinumu Nr.23-2202 konstatēja, ka diagnoze smadzeņu satricinājums ir noteikta pēc objektīvām pazīmēm un tā apstiprinās. Eksperta atzinums taisīts no iesniegtajiem medicīnas dokumentiem, turklāt paciente bija apmeklējusi speciālistu – neirologu, kura aprakstīto diagnozi un simptomus apšaubīt nav pamata. Vieglus miesas bojājumus raksturo šajā gadījumā tieši smadzeņu satricinājums. Asinsizplūdums zodā atsevišķi klasificējams kā maznozīmīgi miesas bojājumi (lietas 2. sējuma 37. – 38. lapa).

[1 4] Apsūdzētā vainīgumu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pierāda lietā esošie pierādījumi, kas apstiprina kriminālprocesā pierādāmo apstākļu esamību, cietušās, liecinieku un eksperta liecībās sniegto ziņu par faktiem ticamību.

Tiesa atzīst, ka apsūdzētā vainīgums viņam inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā ir pierādīts pilnībā ar šādiem pierādījumiem.

[15] Ar /Novada nosaukums/ novada pašvaldības policijas inspektora /pers. F/ 2016. gada 26. jūlija ziņojumu, no kura redzams, ka 2016. gada 25. jūlijā ap plkst.23.18, veicot patrulēšanu kopā ar inspektoru /pers. G/ /Novada nosaukums/ novada administratīvajā teritorijā, saņēma telefonisku informāciju no Valsts policijas /Pilsētas nosaukums/ dežūrdaļas un /pers. D/, ka privātmājā /adrese/ notiek ģimenes konflikts /pers. D/ māsai ar civilvīru.

Plkst.23.19 izbrauca uz izsaukumu [..]. Ap plkst.23.28 ierodoties notikuma vietā sastapa cietušo un apsūdzēto.

Cietusī paskaidroja, ka konflikts ar civilvīru ir sācies mantas dalīšanas procesa dēļ. Cietusī norādīja, ka apsūdzētais neļāva iekļūt kopīpašumā pēc adreses /adrese/, aizslēdzot minētā īpašuma durvis. Pēc cietušās teiktā apsūdzētais sita viņai pa galvu un seju. Acīmredzami miesas bojājumi pamanīti netika, bet uz vietas savu darbu veica neatliekamās medicīniskās palīdzības 130.brigāde, kura konstatēja, ka cietušai ir nepieciešama hospitalizācija un nogādāšana uz ārstniecības iestādi.

Ņemot vērā augstāk norādīto 2016. gada 25. jūlijā no cietušās tika pieņemts iesniegums, kurā viņa lūdz nošķirt apsūdzēto no viņiem abiem piederošās dzīves vietas. [..]

No apsūdzētā tika pieņemts rakstisks paskaidrojums, kurā viņš norāda, ka nav sitis cietušai, bet tikai atstūmis to ar roku, jo cietusī vēlējās izvākt virtuves mēbeles (krēslus un galdu) no mājas. (lietas 1. sējuma 18. lapa).

[16] Ar Eksperta atzinumu Nr.23-2202 (dzīvas personas tiesu medicīniskā ekspertīze) par cietušajai konstatētajiem miesas bojājumiem. Ekspertīze uzsākta 2016. gada 26. jūlijā un pabeigta 2016. gada 11. novembrī.

Eksperta atzinumā Valsts tiesu medicīnas ekspertīzes centra Ekspertīzes un izpētes departamenta Klīniskās tiesu medicīniskās ekspertīzes nodaļas vecākais tiesu medicīnas eksperts /pers. E/, sniedzis slēdzienu, ka cietušajai konstatēti šādi miesas bojājumi – galvas sasitums ar galvas smadzeņu satricinājumu, asinsizplūdumu zodā.

Minētie miesas bojājumi varēja rasties 2016. gada 25. jūlijā trulu-cietu priekšmetu iedarbības rezultātā, lēmumā un cietušās norādītajos apstākļos un pēc sava rakstura pieskaitāmi pie viegliem miesas bojājumiem, kas izraisījuši īslaicīgus veselības traucējumus no 7 līdz 21 dienai. (lietas 1. sējuma 4. - 6. lapa).

[17] Ar 2018. gada 22. februāra Eksperta atzinumu Nr.6-528 (dzīvas personas papildus tiesu medicīniskā ekspertīze) par cietušajai konstatētajiem miesas bojājumiem.

Eksperta atzinumā Valsts tiesu medicīnas ekspertīzes centra Ekspertīzes un izpētes departamenta Klīniskās tiesu medicīniskās ekspertīzes nodaļas vecākais tiesu medicīnas eksperts /pers. E/, sniedzis slēdzienu, kā jau minēts eksperta atzinumā Nr.23-2202, datēts ar 26.07.2016., ka cietušajai esošie miesas bojājumi pēc savas smaguma pakāpes pieskaitāmi pie viegliem miesas bojājumiem.

Galvas smadzeņu satricinājums varēja rasties krītot no sava auguma augstuma, taču maz ticams, ka zemādas asinsizplūdums uz zoda varēja rasties krītot no sava auguma augstuma.

Minētie miesas bojājumi kopumā varēja rasties vismaz vienas traumatiskas iedarbības rezultātā. (lietas 1. sējuma 84. - 85. lapa).

[18] Ar 2016. gada 26. jūlija izrakstu no stacionārā/ambulatorā pacienta medicīniskās kartes Nr.1102259 par cietušo. Klīniskā diagnoze: galvas sasitums (25.07.2016), galvas smadzeņu satricinājums.

Pacienta veselības stāvoklis, nosūtot uz stacionāru: paciente (/pers. B/) stacionēta akūti sakarā ar galvas sasitumu, saņēmusi sitienus ar dūri pa galvu (lietas 1. sējuma 13. lapa).

[19] Ar 2016. gada 25. jūlija telefonogrammā norādīto, no kura redzams, ka telefonogramma sastādīta plkst.23.45, 2016. gada 25. jūlijā Ātrās medicīniskās palīdzības /numurs/ brigādes ārsts /pers. H/ uz Rīgas P. Stradiņa slimnīcu no /adrese/, nogādāja /pers. B/ ar diagnozi galvas sasitumi, galvas smadzeņu satricinājums, kura guva traumu /adrese/ [..] (lietas 1. sējuma 28. lapa).

[20] Ar cietušās iesniegto sarakstes izdruku [..] (lietas 1. sējuma 145. – 146. lapa).

[21] Ar 2018. gada 29. maija apskates protokolu ar pielikumā pievienoto plānu - shēmu un fototabulu, no kura redzams, ka Valsts policijas /struktūrvienība/ iecirkņa Kriminālpolicijas nodaļas vecākā inspektore /pers. I/, klātesot /pers. B/, ievērojot KPL 159. - 164. pantu prasības izdarīja notikuma vietas dzīvojamās mājas pēc adreses /adrese/, apskati. [..] (lietas 1. sējuma 172. – 176. lapa).

[22] Tiesa kriminālprocesā iegūtos pierādījumus vērtē saskaņā ar KPL 124. un 128. panta otrajā daļā noteikto, to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem to kopumā un savstarpējā sakarībā, kā arī ievēro KPL 128. panta trešajā daļā noteikto, ka nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe nekā pārējiem pierādījumiem.

Krimināllietā ir iegūti ticami, attiecināmi un pieļaujami pierādījumi apsūdzētā vainai KL 130. panta otrajā daļā

paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā. Pierādījumi savstarpēji papildina viens otru, nav pretrunīgi un kopumā dod objektīvu priekšstatu par KL 130. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas apstākļiem.

Tiesa uzskata, ka ar iepriekš minētajiem pierādījumiem to kopumā un savstarpējā sakarībā apstiprinās, ka apsūdzētais izdarīja KL 130. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, t.i., viņš tīši nodarīja vieglus miesas bojājumus.

[23] Saskaņā ar KL 1. panta pirmo daļu pie krimināLatbildības saucama un sodāma tikai tāda persona, kura ir vainīga noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, tas ir, kura ar nodomu (tīši) vai aiz neuzmanības izdarījusi šajā likumā paredzētu nodarījumu, kam ir visas noziedzīga nodarījuma sastāva pazīmes.

Kā norādīts juridiskajā literatūrā, tad noziedzīgā nodarījuma kvalifikācija ir pilnīgas atbilstības konstatēšana starp nodarījuma faktiskajām pazīmēm un Krimināllikuma normā paredzētā konkrētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmēm *(Krastiņš U. Noziedzīgs nodarījums. Rīga. 200, 26.lpp.)*.

Tikai tajā gadījumā, ja noziedzīgā nodarījuma faktiskās pazīmes sakrīt ar konkrētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmēm, kas paredzēti Krimināllikumā, ir pamats atzīt, ka ir izdarīts noziedzīgs nodarījums un to pareizi kvalificēt. Tādējādi, lai pareizi kvalificētu konkrēto noziedzīgo nodarījumu, vispirms ir jānoskaidro šī noziedzīgā nodarījuma faktiskie apstākļi, jo īpaši tie, kuriem ir nozīme noziedzīgā nodarījuma kvalificēšanā. Tās ir pazīmes, kas raksturo konkrētā noziedzīgā nodarījuma obligātos četrus elementus – noziedzīgā nodarījuma objektu, objektīvo pusi, subjektu un subjektīvo pusi *(sk. Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2013.gada 14.maija lēmums lietā Nr. SKK-39/2013)*.

Krimināllikuma 130. panta otrajā daļā paredzēta atbildība par viegla miesas bojājuma tīšu nodarīšanu. Noziedzīgā nodarījuma objekts ir cilvēka veselība. No objektīvās puses miesas bojājumu nodarīšana ir prettiesisks kaitējums citas personas veselībai, ko var izdarīt gan ar aktīvu darbību, gan ar bezdarbību *(U. Krastiņš V. Liholaja Krimināllikuma komentāri otrā daļā (IX – XVII nodaļa) Tiesu namu aģentūra, 2016, 280. lapa)*.

[24] Izvērtējusi pierādījumus kopumā, tiesa, konstatē visu objektīvo un subjektīvo pazīmju kopumu, kvalificējošās pazīmes, lai apsūdzētā darbības atzītu par noziedzīgu nodarījumu un kvalificē tās attiecīgi pēc KL 130. panta otrās daļas.

[25] Lai personu sauktu pie krimināLatbildības par KL 130. pantā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, ir jākonstatē, ka cietušajai ir tīši nodarīti viegli miesas bojājumi.

Miesas bojājumu nodarīšanas gadījumā apdraudējuma objekts ir cilvēka veselība.

Miesas bojājumu nodarīšanas sastāvs ir materiāls, nodarījums pabeigts ar brīdi, kad cietušajai nodarīti konkrēta smaguma miesas bojājumi. Starp vainīgā darbību vai bezdarbību un sekām jākonstatē cēloņsakarība.

KL 130. pantā paredzētais noziedzīgais nodarījums ir tīšs, kas izdarīts ar tiešu vai netiešu nodomu.

[26] Tiesai nerodas šaubas, ka cietušajai konstatētie vieglie miesas bojājumi ir radušies apsūdzētā tīšu noziedzīgo darbību rezultātā, apsūdzībā norādītajā laikā, vietā un tajā norādītajos apstākļos.

[27] Analizējot apsūdzētā, cietušās un liecinieka /pers. C/ liecības par konflikta apstākļiem konstatējams, ka 2016. gada 25. jūlijā laika posmā no plkst.22.00 līdz plkst.23.18 starp cietušo un viņas dzīvesbiedru apsūdzēto radās domstarpības par mēbeļu iznešanu un ienešanu /adrese/. Konflikts pastāvēja starp apsūdzēto un cietušo, jo par to liecina gan pats apsūdzētais, gan cietusī, gan liecinieks /pers. C/.

[27.1] Tā, cietusī liecināja, ka notikuma dienā 2016. gada 25. jūlijā viņa atradās savā dzīves vietā /adrese/. Pēc dārza ravēšanas, ap plkst.22.00, viņa kopā ar dēlu /pers. C/ ieraudzīja, ka apsūdzētais nes ārā no mājas viņas un dēla mantas, arī pīto krēslu, uz piebūvi, un aiz sevis aizslēdz mājokļa durvis, liedzot iespēju viņai ar dēlu iekļūt mājoklī. To redzot, viņa paņēma no dēla /pers. C/ atslēgas, un atslēdzot durvis, kopā ar dēlu nesa šīs mantas atpakaļ mājoklī. Šī mantu nešana turpu šurpu notika apmēram 15-20 minūtes. Atverot durvis, viņa pirmā iegāja mājās, piegāja pie galda, kas atrodas virtuvē pie kamīna sienas. Pastūma uz sevi galdu ap pa 20 cm, un tajā brīdī viņai aiz muguras piegāja apsūdzētais un no aizmugures ar rokām sāka sist pa galvu, pa sejas sānu daļām, sāka žņaugt zoda un kakla apvidū no aizmugures (sprieduma [10.4], [10.5], [10.6] punkts).

[27.2] Savukārt apsūdzētais liecināja, ka 2016. gadā 25. jūlijā ap plkst.22.50 notika konflikts ar cietušo. Konflikts notika, jo cietusī sāka izvākt virtuves mantas, kā, piemēram, krēslus. Tad viņa ķērās klāt pie galda un sāka to vilkt laukā no virtuves. Uz galda atradās viņa darba dators un galda vilkšanas rezultātā dators sāka slīdēt nost no galda. Apturēja cietušo no tālākas galda vilkšanas, apturot galdu un nostājoties starp galdu un cietušo. (sprieduma [7.2.1] punkts).

Būdams aizdomās turētā statusā, apsūdzētais liecināja, ka 2016. gada 25. jūlijā viņiem ar cietušo [..] nekādu konfliktu nebija, viss bija ļoti labi. Ap plkst.21.30 cietusī atnesa krēslu uz mājas pirmo stāvu. Pats nolēma, ka krēslam nav vietas interjerā un aiznesa to uz piebūvi. Cietusī teica, ka viņam nav tiesību aiztikt viņas mantas un tāpēc sāka nest viņa mantas ārā no mājām. Pats atnesa cietušās krēslu atpakaļ mājā, lai neturpinātu konfliktu. [..] Virtuvē uz galda atradās dators, kur viņš strādā. [..] Cietusī piegāja pie virtuves galda, kur stāvēja viņa dators ar vadiem, un sāka to galdu stumt uz savu pusi. Dators sāka kustēties uz galda, jo vadi turēja datoru uz vietas, bet galdu cietusī stūma uz pretējo pusi. Redzot, ka tūlīt viņa portatīvais dators nokritīs, pieskrēja pie galda un cietušās, ar rokām aiz viņas pleciem nedaudz, nepielietojot spēku pastūma cietušo maliņā un tad pastūma galdu atpakaļ, lai dators nenokristu. (sprieduma [7.2.2] punkts).

Bez tam, apsūdzētais liecināja, ka, lai paglābtu savu datoru, pats pieskrēja pie cietušās no aizmugures, satvēra viņu aiz pleciem un pastūma nost no galda, satvēra galdu, kuram bija nolūzusi kāja, kura jau iepriekš bija salūzusi, bet turējās kopā kamēr galdu nekustināja. (sprieduma [7.2.3] punkts). [..] Uz galda stāvēja viņa dators. Galdam sašķobījās kāja, datora vads bija izstiepies, tādēļ viņš piegāja pie cietušās un iespraucās starp viņu un galdu, lai satvertu to un lai novērstu, ka galds sagāžas un viņa dators nokrīt no tā. Galdu viņš satvēra, lai glābtu datoru, par kuru baidījās, ka tas cietušās rīcības dēļ varētu nokrist no galda. (sprieduma [7.2.4] punkts).

[28] Attiecībā par cietušai nodarītajiem miesas bojājumiem, konstatējams sekojošais.

[28.1] Analizējot liecības tiesa, konstatē, ka gan cietusī, gan liecinieks /pers. C/ liecināja, ka 2016. gada 25. jūlijā pret cietušo bija pielietots fizisks spēks, tai skaitā arī izdarīti tīši sitieni, kā rezultātā cietusī, atsitoties ar galvu pret virtuvē esošo sienas cieto virsmu, nokrita atmuguriski uz grīdas.

Tā cietusī liecināja, ka viņa pastūmusi uz sevi galdu, tajā brīdī viņai aiz muguras piegāja apsūdzētais un no aizmugures ar rokām sāka sist pa galvu, pa sejas sānu daļām, sāka žņaugt zoda un kakla apvidū no aizmugures. Apsūdzētais nodarīja viņai vairākus sitienus pa galvu, rāva aiz matiem. Sitienu rezultātā, iespējams, viņa bija zaudējusi samaņu, kā rezultātā viņa nokrita uz flīzētas grīdas. (sprieduma [10.5], [10.6] punkts).

Cietusī, savas konsekventi sniegtās liecības, uzturēja arī konfrontēšanas laikā, kā arī apstiprināja tās liecību pārbaudē uz vietas (sprieduma [10.5], [10.6] punkts).

Tiesa vērtējot cietušās pirmstiesas un tiesas izmeklēšanas laikā sniegtās liecības, nekonstatē pretrunas, kas varētu liecināt, ka cietusī sagroza faktiskos apstākļus nolūkā aprunāt apsūdzēto.

[28.2] Liecinieks /pers. C/ liecināja, ka redzēja, kad mamma atradās mājās virtuvē ar muguru pret apsūdzēto, apsūdzētais piegāja pie mammas no aizmugures un sāka žņaugt mammu aiz kakla. Redzēja, ka apsūdzētais paņēma mammu arī aiz matiem un, kā likās, sita arī pa pleciem vai galvu ar dūrēm. Cik redzēja, minētās darbības apsūdzētais darīja ar abām rokām, gan žņaudza, gan sita. To labi redzēja, jo pats stāvēja aiz apsūdzētā apmēram 5-7 metru attālumā, bija gaišs. Pats bija šokā, bija bail no apsūdzētā. Kad mamma nokrita zemē, pats sāka raudāt, un pieskrēja pie mammas. Pateica apsūdzētajam, ka viņš ir stulbs un uzzvanīja mammas māsai /pers. D/. (sprieduma [11.5], [11.6] punkts).

Liecinieks /pers. C/ savas konsekventi sniegtās liecības apstiprināja arī liecību pārbaudē uz vietas. (sprieduma [11.6] punkts).

[29] Savukārt, kā izriet no apsūdzētā liecībām, tad redzams, ka viņš ir sniedzis pretrunīgas liecības par to vai konflikta laikā, kas norisinājās 2016. gada 25. jūlijā, starp viņu un viņa dzīvesbiedri, viņš būtu pielietojis fizisku spēku. Par notikušo apsūdzētais izvirzīja vairākas versijas.

Tā pirmstiesas kriminālprocesā apsūdzētais liecināja, ka viņš apturēja cietušo no tālākas galda vilkšanas, apturot galdu un nostājoties starp galdu un cietušo. Fiziski cietušo nav ietekmējis. (sprieduma [7.2.1] punkts).

Tāpat apsūdzētais liecināja, ka cietusī piegāja pie virtuves galda, kur stāvēja viņa dators ar vadiem, un sāka to galdu stumt uz savu pusi. Dators sāka kustēties uz galda, jo vadi turēja datoru uz vietas, bet galdu cietusī stūma uz pretējo pusi. Redzot, ka viņa portatīvais dators tūlīt nokritīs, viņš pieskrēja pie galda un cietušās, un ar rokām aiz cietušās pleciem nedaudz, nepielietojot spēku, pastūma cietušo maliņā, tad pastūma galdu atpakaļ, lai dators nenokristu. Cietušai viss bija kārtībā, viņa stāvēja kājās. Nekādus miesas bojājumus, nekādā veidā viņš cietušai nav darījis. [..] Kad cietusī paņēma galdu un vilka to uz izeju no mājas, tad viņš, lai paglābtu savu datoru, pats pieskrēja pie cietušās no aizmugures, satvēra viņu aiz pleciem un pastūma nost no galda, un satvēra galdu. Kad pastūma cietušo no galda, tad satvēra galdu un paskatījās pāri plecam. Cietušo viņš nesita un nežņaudza (sprieduma [7.2.2], [7.2.3] punkts).

Vēl apsūdzētais liecināja, kad cietusī ienāca mājā pa galvenajām durvīm, viņa piegāja pie virtuves galda un sāka to vilkt. Uz galda stāvēja viņa dators. Galdam sašķobījās kāja, datora vads bija izstiepies, tādēļ viņš piegāja pie cietušās un iespraucās starp viņu un galdu, lai satvertu to un lai novērstu, ka galds sagāžas un viņa dators nokrīt no tā. Neatzīst, ka viņš būtu sitis, žņaudzis vai grūdis cietušo. Starp cietušo un galdu viņš nostājās, vispirms satverot cietušo aiz pleciem, pastūma viņu malā un satvēra galdu, un turpināja skatīties pāri kreisajam plecam, lai novērtētu situāciju. Galdu viņš satvēra, lai glābtu datoru, par kuru baidījās, ka tas cietušās rīcības dēļ varētu nokrist no galda. (sprieduma [7.2.4] punkts).

[29.1] Neskatoties uz to, ka apsūdzētais savu vainu neatzina pilnībā, proti faktiskos apstākļus, uzskatot, ka viņš ir apmelots no savas dzīvesbiedres un viņas dēla puses, tiesa netic apsūdzētā sniegtām liecībām daļā, par to, ka viņš noliedz sitienus un cita veida fizisku iedarbību, ko viņš pielietoja pret savu dzīvesbiedri, un uzskata tās par nepatiesām, jo apsūdzētais nav konsekvents savās liecībās, izvirzot vairākas versijas par notikušo. Tiesa uzskata, ka tās vērstas uz izvairīšanos no kriminālatbildības viņam celtajā apsūdzībā.

Apsūdzētā pirmstiesas izmeklēšanas laikā sniegtās liecības ir pretrunā ar paša apsūdzētā tiesas izmeklēšanā sniegtām liecībām, kā arī ar cietušās, liecinieku un eksperta liecībām.

Tiesa, apsūdzētā sniegtās liecības tiesas izmeklēšanas laikā un pirmstiesas procesā, vērtē kopsakarā ar visiem tiesas sēdē pārbaudītiem pierādījumiem, tajā skaitā cietušās pirmstiesas un tiesas izmeklēšanas laikā sniegtajām liecībām, kā arī liecinieku un eksperta liecībām.

[29.2] Tiesa secina, ka no apsūdzētā liecībām izriet, ka viņš konflikta laikā, kas bija starp viņu un cietušo, lai glābtu savu datoru, kas atradās uz galda, "vispirms satvēra cietušo aiz pleciem, pastūma viņu malā un tad satvēra galdu", nevis satvēra datoru. No minētām liecībām, kas sniegtas pirmstiesas procesā, izriet, ka apsūdzētais atzīst, ka pret cietušo ir pielietojis fizisku spēku.

[29.3] Tiesai nav pamata neticēt cietušajai, ka ekspertīzē konstatētos vieglus miesas bojājumus viņa ieguvusi 2016. gada 25. jūlijā apsūdzētā prettiesisko darbību rezultātā.

Tiesa kā patiesas un ticamas vērtē cietušās liecības, par miesas bojājumu nodarīšanu, jo tās atbilst lietā objektīvi konstatētajiem faktiem, un apstiprinās ar Eksperta atzinumu Nr.23-2202 (dzīvas personas tiesu medicīniskā ekspertīze) par cietušajai konstatētajiem miesas bojājumiem, ka cietušajai konstatēti miesas bojājumi – galvas sasitums ar galvas smadzeņu satricinājumu, asinsizplūdumu zodā. Minētie miesas bojājumi varēja rasties 2016. gada 25. jūlijā trulu-cietu priekšmetu iedarbības rezultātā, un pēc sava rakstura pieskaitāmi pie viegliem miesas bojājumiem, kas izraisījuši īslaicīgus veselības traucējumus no 7 līdz 21 dienai (sprieduma [16] punkts).

Kā izriet no tiesu medicīniskās ekspertīzes eksperta atzinuma, tad cietusī slimnīcā nonāca tajā pašā dienā 2016. gada

25. jūlijā, kur viņa ārstiem norādīja, ka viņu piekāvis bijušais vīrs. Uz apsekošanas brīdi slimnīcā, cietušai konstatēts zoda labajā pusē zilganvioletsa, ovāls, ar nenoteiktām robežām asinsizplūdums 1,5x1 cm, pietūkums apakšžokļa kreisajā pusē vidējā trešdaļā. Izvērtējot izmeklējumus pie ārstiem speciālistiem, tai skaitā neirologa, tiesu medicīnas eksperts /pers. E/ kvalificēja miesas bojājumus kā viegli miesas bojājumi, kas izraisījuši īslaicīgus veselības traucējumus līdz 21 dienai.

Tāpat cietušās liecības apstiprinās ar Eksperta atzinumu Nr.6-528 (dzīvas personas papildus tiesu medicīniskā ekspertīze) par cietušajai konstatētajiem miesas bojājumiem, kurā vecākais tiesu medicīnas eksperts /pers. E/, sniedzis slēdzienu, kā jau minēts eksperta atzinumā Nr.23-2202, datēts ar 26.07.2016., ka cietušajai esošie miesas bojājumi pēc savas smaguma pakāpes pieskaitāmi pie viegliem miesas bojājumiem. Galvas smadzeņu satricinājums varēja rasties krītot no sava auguma augstuma, taču maz ticams, ka zemādas asinsizplūdums uz zoda varēja rasties krītot no sava auguma augstuma. Minētie miesas bojājumi kopumā varēja rasties vismaz vienas traumatiskas iedarbības rezultātā (sprieduma [17] punkts).

Savukārt no tiesu medicīnas eksperta /pers. E/ pirmstiesas procesa laikā sniegtām liecībām izriet, ka viņš apstiprina ekspertīzē sniegto slēdzienu, norāda, ka pats personīgi apskatīja cietušo. Asinsizplūdumu zodā konstatēja apskates laikā. Faktu, ka ģimenes ārsts nav konstatējis redzamas hematomas, viņš nevar komentēt. Apstiprina to, ko pats konstatēja, aplūkojot cietušo. Eksperta atzinumā Nr.23-2202 cietušajai noteiktā diagnoze - smadzeņu satricinājums ir noteikta pēc objektīvām pazīmēm un tā apstiprinās. Eksperta atzinums Nr.23-2202 taisīts no iesniegtajiem medicīnas dokumentiem. Turklāt cietusī bija apmeklējusi speciālistu – neirologu, kura aprakstīto diagnozi un simptomus apšaubīt nav pamata. Vieglus miesas bojājumus raksturo šajā gadījumā tieši smadzeņu satricinājums. Asinsizplūdums zodā atsevišķi klasificējams kā maznozīmīgi miesas bojājumi (sprieduma [13] punkts).

Tiesa konstatē, ka tiesu medicīnas eksperts /pers. E/, būdams nopratināts, kā eksperts par taisīto tiesu medicīnisko ekspertīzi, savās liecībās paskaidroja, ka tieši miesas bojājumu kvalifikācija noteikta sakarā ar traumu – smadzeņu satricinājums.

[29.4] Tiesa secina, ka cietušās liecības par cietušajai konstatētajiem miesas bojājumiem apstiprinās gan ar Eksperta atzinumu Nr.23-2202, gan papildus veikto tiesu medicīnisko ekspertīzi, ko apstiprina Eksperta atzinums Nr.6-528, gan vecākā tiesu medicīnas eksperta /pers. E/ sniegtās liecības, no kurām izriet, ka cietušajai ir bijuši miesas bojājumi un ārsts speciālists ir noteicis cietušajai diagnozi – smadzeņu satricinājums, kas arī noteica nodarīto miesas bojājumu smaguma pakāpi.

[29.5] Bez tam, cietušās liecības daļā par to, ka apsūdzētais viņu no aizmugures ir žņaudzis, apstiprinās gan ar konstatēto miesas bojājumu – asinsizplūdumu uz cietušās zoda, ziluma veidā, kas norādīts Eksperta atzinumā Nr.23-2202, gan ar nepilngadīgā liecinieka /pers. C/ liecībām, kurās viņš norāda, ka "apsūdzētais no aizmugures piegāja pie mammas un sāka žņaugt mammu aiz kakla, sita mammai, mamma nokrita uz zemes" (sprieduma [11.5] punkts).

[29.6] Tiesa konstatē, ka nav pamata apšaubīt cietušās un liecinieka /pers. C/ liecības, jo citi apstākļi pie kādiem cietusī varēja gūt konstatētos miesas bojājumus – smadzeņu satricinājumu un asinsizplūdumu zodā, tiesas izmeklēšanas laikā netika konstatēti.

[30] Kā izriet no liecinieces /pers. D/ (bijusī /Uzvārds/) liecībām, tad 2016. gada 25. jūlijā viņai piezvanīja /pers. C/ un teica, ka mamma pēc konflikta ar apsūdzēto guļ uz zemes. Lieciniece /pers. D/ dzīvo netālu un ieradās pie māsas piecu minūšu laikā.

[31] Tiesa kā patiesas un ticamas vērtē cietušās liecības, jo tās atbilst lietā objektīvi konstatētajiem faktiem, iztiesāšanā noskaidrotajiem notikuma apstākļiem un tās apstiprina arī citi pierādījumi.

Cietušās liecībā norādītā apsūdzētā rīcība, pienākot viņai klāt no mugurpuses, sākot viņu žņaugt, pēc kā ar dūrēm izdarot vairākus sitienus viņai pa galvu un seju, raujot viņu aiz matiem, pēc kā viņa no gūtajām traumām apdulla un nokrita uz grīdas, atsitoties pret sienas stūri, pilnībā atbilst viņai objektīvi konstatētajiem miesas bojājumiem – galvas sasitums ar galvas smadzeņu satricinājumu, asinsizplūdumu zodā. Šādas minēto sitienu sekas atbilst arī tā izdarīšanas apstākļiem.

[32] Tiesa konstatē, ka liecinieks /pers. C/ liecināja par faktiem un apstākļiem, pie kādiem cietusī ieguva miesas bojājumus.

[33] Tiesa konstatē, ka apsūdzētais, tiesas izmeklēšanas laikā un arī pirmstiesas procesa laikā, liecības par izdarītiem sitieniem vai cita veida fizisku iedarbību pret cietušo, un apstākļiem, kā cietusī varēja iegūt vieglus miesas bojājumus neliecināja, bet norādīja, kad viņš pagriezās ar seju pret cietušo, viņa paskatījās acīs un demonstratīvi nokrita zemē, vienīgais, ko viņš teica, ka par tādu kritienu Oskaru nevar dabūt (sprieduma [7.2.2], [7.4] punkts).

[34] Tiesa atzīst, ka miesas bojājumus cietušajai apsūdzētais nodarīja ar tiešu nodomu aiz dusmām, ko apliecina ne tikai cietušās liecības, bet arī notikuma aculiecinieks /pers. C/. Tiesa secina, ka apsūdzētais apzinājās savas darbības kaitīgumu, apzināti veica šādas darbības un vēlējās kaitīgu seku iestāšanos cietušajai.

[35] Bez tam, ar /Novada nosaukums/ novada pašvaldības policijas inspektora /pers. F/ ziņojumu pierādīts, ka 2016. gada 25. jūlijā uz privātmāju /adrese/ bija izsaukta policija. Izsaukuma vietā norisinājās ģimenes konflikts. Notikuma vietā, tika sastapta cietusī un apsūdzētais. Cietusī mutiski paskaidroja par notikušo konfliktu. No cietušās tika pieņemts iesniegums. Savukārt no apsūdzētā tika pieņemts rakstisks paskaidrojums, kurā apsūdzētais norādīja, ka nav sitis cietušai, bet tikai atstūmis to ar roku, jo cietusī vēlējās izvākt virtuves mēbeles no mājas.

Notikuma vietā, uz vietas savu darbu veica neatliekamās medicīniskās palīdzības /numurs/.brigāde, kura konstatēja, ka cietušai ir nepieciešama hospitalizācija un nogādāšana uz ārstniecības iestādi (sprieduma [15] punkts).

Tiesa konstatē, ka no policijas darbinieka ziņojuma izriet, tad policija notikuma vietā ieradās 2016. gada 25. jūlijā ap plkst.23.28. Informācija saņemta plkst.23.19. Uz vietas jau bija ātrās neatliekamās medicīniskās palīdzības brigāde. Policija pieņemot iesniegumu no cietušās izskaidroja viņai tiesības likumā noteiktā kārtība nošķirt vīru no viņu kopējās dzīvesvietas.

[36] Ar 2016. gada 25. jūlija telefonogrammā norādīto informāciju pierādīts, ka 2016. gada 25. jūlijā Ātrās medicīniskās palīdzības /numurs/. brigādes ārsts /pers. H/ uz Rīgas P. Stradiņa slimnīcu no /adrese/, nogādāja cietušo ar diagnozi galvas sasitumi, galvas smadzeņu satricinājums, kura guva traumu /adrese/ (sprieduma [19] punkts).

[37] Ar 2016. gada 26. jūlija izrakstu no stacionārā/ambulatorā pacienta medicīniskās kartes Nr.1102259 par cietušo pierādīts, kāds bija cietušās veselības stāvoklis, klīniskā diagnoze, kad viņa tika nosūtīta uz stacionāru pēc konflikta, kas norisinājās privātmājā /adrese/, starp viņu un apsūdzēto (sprieduma [18] punkts).

[38] Turklāt apsūdzētais pēc sišanas un pielietotās vardarbības pret cietušo, kad cietusī bija nokritusi uz grīdas, necentās savai dzīvesbiedrei palīdzēt, kas norāda uz apsūdzētā cietsirdību, pat cinismu attiecībā pret savu dzīvesbiedri.

[39] Analizējot apsūdzētā liecības tajā daļā, kur viņš atsaucas uz civillietu Nr.3-12/0219/29, kas, pēc apsūdzētā vārdiem, ir saistīts ar to pašu notikumu, kā šajā krimināllietā /adrese/ 2016. gada 25. jūlijā (sprieduma [7.1] punkts), tiesa konstatē sekojošo.

No cietušās pirmstiesas izmeklēšanas laikā sniegtām liecībām izriet, ka cietusī ir norādījusi, ka 2016. gada 10. augustā vērsās Rīgas rajona tiesā ar pieteikumu par pagaidu aizsardzības līdzekļu pret vardarbību pret apsūdzēto piemērošanu. Un ar tiesas lēmumu tika piemēroti pagaidu aizsardzības līdzekļi pret apsūdzēto (sprieduma [10.4] punkts).

Tiesa konstatē, ka arī /Novada nosaukums/ novada pašvaldības policijas inspektors /pers. F/ 2016. gada 26. jūlija ziņojumā ir norādījis, ka 2016. gada 25. jūlijā no cietušās tika pieņemts iesniegums, kurā viņa lūdz nošķirt apsūdzēto no viņiem abiem piederošās dzīves vietas. [..] (sprieduma [15] punkts).

[39.1] Attiecībā par minēto, tiesa konstatē, ka Rīgas rajona tiesā (Jūrmalā) atrodas civillieta Nr.3-12/0219/29 cietušās pieteikumā pret apsūdzēto par pagaidu aizsardzību pret vardarbību. Minētajā lietā 2016. gada 12. augustā pieņemts lēmums, pamatojoties uz cietušās pieteikumā sniegtajām ziņām par to, ka apsūdzētais pret cietušo vērš fizisku un psiholoģisku vardarbību, 2016. gada 25. jūlijā nodarījis miesas bojājumus. Ar minēto lēmumu noteikta pagaidu aizsardzība pret vardarbību, uzliekot par pienākumu apsūdzētajam atstāt mājokli /adrese/, kurā pastāvīgi dzīvo cietusī, aizliedzot atgriezties un uzturēties tajā, atrasties mājoklim tuvāk par 100 metriem, kā arī tuvoties cietušai un uzturēt ar cietušo fizisku saskari.

2016. gada 22. novembrī lietā Nr.3-12/0219/29 pieņemts lēmums, ar kuru daļēji apmierināts cietušās pieteikums par pagaidu aizsardzību pret vardarbību pret apsūdzēto, piemērojot pagaidu aizsardzības līdzekli: aizliegums apsūdzētajam iemitināt nekustamajā īpašumā /adrese/, trešās personas.

Ar Rīgas rajona tiesas Jūrmalas tiesu nama 2017. gada 10. oktobra lēmumu lietā Nr.3-12/0219/29 apsūdzētā pieteikums par pagaidu aizsardzības līdzekļu atcelšanu noraidīts.

Ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu kolēģijas 2017. gada 16. novembra lēmumu atstāts negrozīts Rīgas rajona tiesas Jūrmalas tiesu nama 2017. gada 10. oktobra lēmums lietā Nr.3-12/0219/29.

[39.2] Tiesa secina, ka cietusī ir izmantojusi viņai likumā noteiktās tiesības, t.i., viņai un bērnam būt aizsargātai no psiholoģiskas un fiziskas vardarbības apdraudējumiem, un iesniegusi tiesā pieteikumu par pagaidu aizsardzības pret vardarbību pret apsūdzēto. Minētā lieta ir izskatīta divās tiesu instancēs, un lietā jau ir stājies spēkā tiesas nolēmums.

[39.3] Savukārt attiecībā par 2016. gada 25. jūlijā /adrese/, cietušai nodarītiem viegliem miesas bojājumiem Rīgas apgabaltiesa 2017. gada 16. novembra lēmumā norāda, ka 2016. gada 22. novembrī Valsts policijas /struktūrvienība/ iecirknī ir uzsākts kriminālprocess Nr.11352052116, un tikai minētās krimināllietas ietvaros arī tiks noskaidrots kādas tieši darbības vērstas pret cietušo.

Līdz ar ko, konstatējams, ka civillietas ietvaros nav lemts par to, kādas tieši darbības vērstas pret cietušo 2016. gada 25. jūlijā, un minētais ir noskaidrojams šīs krimināllietas ietvaros.

[40] Judikatūrā nostiprināta atziņa, ka pierādīšanas priekšmetā ietilpstošos apstākļus pierāda ar pieļaujamiem, attiecināmiem, ticamiem un pietiekošiem pierādījumiem, kas iegūti, pārbaudīti un novērtēti Kriminālprocesa likuma noteiktajā kārtībā (*Augstākās tiesas 2018. gada 4. oktobra lēmums lieta Nr. SKK-540/2018*).

Saskaņā ar KPL 124. panta otro daļu, kriminālprocesā ir pierādāmi noziedzīga nodarījuma sastāva esamība vai neesamība, kā arī citi Krimināllikumā un Kriminālprocesa likumā paredzētie apstākļi, kuriem ir nozīme konkrēto krimināltiesisko attiecību taisnīgā noregulējumā. Pierādīšanas priekšmets ir visu kriminālprocesa gaitā pierādāmo apstākļu kopums un ar tiem saistītie fakti un palīgfakti. Pierādīšanas priekšmetā ietilpstošie apstākļi uzskatāmi par pierādītiem, ja pierādīšanas gaitā izslēgtas jebkādas saprātīgas šaubas par to esamību vai neesamību.

Pierādījumu ticamības jēdziens un novērtēšanas prasības ir noteiktas KPL 128. pantā, taču izvēle, kuriem pierādījumiem ticēt, bet kuriem nē, ir tās tiesas kompetencē, kas izspriež lietu pēc būtības. Arī jautājums par to, vai lietā esošie pierādījumi ir vai nav pietiekami apsūdzētā vainīguma konstatēšanai, ir būtības jautājums. Pierādījumu pietiekamības kritērijs ir saprātīgu šaubu esamība vai neesamība par apsūdzētā vainīgumu, kura izvērtēšana tāpat ir tās tiesas kompetencē, kas izskata lietu pēc būtības *(LR Senāta Krimināllietu departamenta 2019. gada [..] lēmums lietā Nr. SKK-[D] /2019).*

Šie tiesas izmeklēšanā pārbaudītie un novērtētie pierādījumi ir pieļaujami, attiecināmi, ticami un pilnībā pietiekoši, lai apsūdzēto atzītu par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā viņam celtajā apsūdzībā pēc KL 130. panta otrās daļas.

Atbilstoši KPL 19. panta trešajai daļai visas saprātīgas šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību.

Tiesa atzīst spriedumā norādītos pierādījumus, vērtējot tos kopumā un savstarpējā sakarībā, par pietiekamiem, lai izslēgtu jebkādas saprātīgas šaubas par apsūdzētā vainojamību un to, ka viņa vainīgums ir pilnībā pierādīts viņam celtajā apsūdzībā.

Tiesa nav radusi pamatojumu tam, lai izbeigtu kriminālprocesu, attaisnotu apsūdzēto, vai atbrīvotu viņu no soda vispār, līdz ar ko apsūdzētais par izdarīto noziedzīgo nodarījumu pēc KL 130. panta otrās daļas ir sodāms un, nosakot

sodu un tā mēru, ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu, radīto kaitējumu, vainīgā personību, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

[41] Attiecībā par aizstāvja tiesas debatēs izteiktiem argumentiem par to, ka cietušās un liecinieka /pers. C/ liecībās notikumu atspoguļojums un redzējums ir visnotaļ krasi atšķirīgs, un šajā gadījumā vērtējot cietušās, kā arī liecinieka /pers. C/, kurš ir cietušās dēls, liecības, būtu vērtējams un atzīstams, kā redzējums par vēlamo, kas varētu atšķirties no faktiskās situācijas, tādā veidā, lai risinātu šo iepriekš minēto konfliktu un, iespējams, pārtrauktu komunikāciju starp apsūdzēto un cietušo personu, tiesa norāda sekojošo.

[41.1] Tiesai nav pamata atzīt par nepieļaujamām cietušās un liecinieka /pers. C/ liecības.

Ja arī cietušās un liecinieka /pers. C/ liecībās ir kādas nepilnības, notikuma atspoguļojums par mazāk nozīmīgiem jautājumiem, tad tās vairāk ir radušās pagājušā laika ietekmē, pašu personu iesaistes pakāpes, spējā uztvert, saglabāt atmiņā un pēc tam reproducēt notikumus.

Tiesa atzīst, ka liecinieku liecības dažādu iemeslu dēļ pēc zināma laika var mainīties liecinieka uztveres, uzmanības, iegaumēšanas, saglabāšanas, aizmiršanas, priekšstatu reproducēšanas, domāšanas īpatnību dēļ.

Ne mazsvarīgs ietekmes faktors ir arī notikuma pēkšņums, vairāku sīku darbību sajaukums, visu iesaistīto satraukums, - cietusī bija šokā, nepilngadīgais liecinieks /pers. C/, kuram notikuma laikā bija mazāk par 14 gadiem, bija acīmredzamā šokā par redzēto, proti, ka mammas dzīvesbiedrs dara pāri viņa mammai, viņš raudāja un bija nobijies, jo bija bail no apsūdzētā (sprieduma [11.5], [11.6] punkts).

Tiesa neatstāj bez ievērības faktu, ka nepilngadīgais liecinieks /pers. C/ bija konflikta aculiecinieks. Noziedzīga nodarījuma izdarīšanas laikā lieciniekam /pers. C/ bija mazāk par 14 gadiem. Tiesa nekonstatē pārkāpumus nepilngadīgā liecinieka pratināšanas norisē. Nepilngadīgā liecinieka pratināšana veikta ievērojot KPL 152. – 153. panta noteikumus. Nopratināšana notika klātesot psiholoģei /pers. J/. Tāpat arī papildus nopratinot nepilngadīgo liecinieku, kad viņam jau bija vairāk par 14 gadiem, tika ievēroti KPL 152. – 153. panta noteikumi, pratināšanā piedaloties nepilngadīgā pārstāvim.

Nedz nopratināšanas laikā, nedz to pabeidzot, neviena no procesā iesaistītajām personām, nav izteikusi lūgumus vai iebildumus par pratināšanas vietu, veidu un kārtību.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka nepilngadīgā liecinieka /pers. C/ nopratināšanas protokoli (lietas 1. sējuma 60. - 61., 197. lapa) satur ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par apsūdzētā veikto noziedzīgo nodarījumu, t.i., vardarbīgām darbībām pret viņa māti.

Tiesa nekonstatē pirmstiesas kriminālprocesā pieņemto procesa virzītāju lēmumu pretlikumību, jo no krimināllietas materiāliem redzams, ka procesa virzītāji rīkojušies atbilstoši Kriminālprocesa likumā noteiktajai kārtībai un lietas materiālos atrodas procesuāli pareizi un atbilstoši noformēti dokumenti un procesa virzītāju lēmumi.

[41.2] Savukārt attiecībā par cietušās pirmstiesas un tiesas izmeklēšanas laikā sniegtām liecībām (sprieduma [10] – [10.6] punkts), tiesa secina, ka nav pamata tām neticēt, jo cietušās sniegtās liecības par visiem lietas apstākļiem nav pretrunīgas, cietusī liecināja par notikušā apstākļiem. Liecības nav pretrunā ar visiem pārējiem krimināllietas materiāliem.

Cietušās liecības apstiprinās arī ar lietā esošiem tiesu medicīniskās ekspertīzes ekspertu atzinumiem Nr.23-2202 un Nr.6-528, kuros sniegts slēdziens, par cietušajai konstatētiem miesas bojājumiem (sprieduma [16], [17] punkts).

Tādējādi tiesa atzīst, ka eksperta atzinumi apstiprina, cietušās sniegto liecību patiesumu, par miesas bojājumiem un to, kādos apstākļos varēja rasties ekspertīzē konstatētie miesas bojājumi. Turklāt tūlīt pēc konflikta notikuma vietā cietušo apsekoja neatliekamās medicīniskās palīdzības ārsts, ko apstiprina izraksts no stacionārā/ambulatorā pacienta medicīniskās kartes un telefonogramma (sprieduma [18], [19] punkts).

Cietušās teikto apstiprina arī kriminālprocesā nodibinātie faktiskie apstākļi, par kuriem liecināja nopratinātās personas, gan liecinieks /pers. C/ (sprieduma [11] – [11.6] punkts), gan lieciniece /pers. D/ (iepriekš /Uzvārds/) (sprieduma [12] punkts).

Attiecībā par cietušās un liecinieka /pers. C/ liecībām nav būtisku šaubu, jo cietušās un liecinieka liecības būtiskākajos jautājumos ir līdzīgas.

Tai pat laikā nav iemesla uzskatīt, ka kāds no dalībniekiem apzināti un tīši ir centies maldināt tiesu un sniegt apzināti nepatiesu informāciju.

Tiesai nav nekādu šaubu par izmantotiem rakstveida pierādījumiem, atzinumus sniegušā tiesu medicīnas eksperta /pers. E/ secinājumiem un saskaņā ar likumu veikto cietušajai radušos miesas bojājumu un veselības traucējumu klasifikāciju.

Tiesa neatstāj bez ievērības faktu, ka cietusī savās liecībās liecināja, un ko apstiprināja arī apsūdzētais, ka apsūdzētais cietušai bija no aizmugures, tā apsūdzētais norāda, sakot, ka ir piegājis no aizmugures, viņš pats aizmugurē un liecinieks aiz viņa (sprieduma [7.4] punkts).

Nav pamata apšaubīt cietušās liecības šajā daļā, jo arī liecinieks /pers. C/, kurš bija notikuma aculiecinieks, liecināja, ka redzēja, kad mamma atradās mājās virtuvē ar muguru pret apsūdzēto, apsūdzētais piegāja pie mammas no aizmugures un sāka žņaugt (sprieduma [11.1], [11.2], [11.5], [11.6] punkts). Citas personas konflikta laikā mājā nebija.

[41.3] Vērtējot cietušās liecības to, ka cietusī nespēja detalizēti atcerēties 2016. gada 25. jūlija lietas faktisko apstākļu hronoloģiju, uz ko norādīja apsūdzētais un aizstāvība, tiesa secina, ka minētais apstāklis neietekmē pierādījuma avota – cietušās liecību patiesumu un patiesības noskaidrošanu lietā, jo arī doktrīnā ir atzīts, ka cietušā liecību grozīšana atkārtotos liecinājumos un pretrunas viņa liecībās nav uzskatāmas par apstākli, kas izslēdz apsūdzības versiju, ja to pastiprina citi pierādījumi.

Tiesai nav pamata neticēt cietušai, kuras liecības ir fiksētas nopratināšanas protokolos, esot iepriekš brīdinātai par kriminālatbildību par apzināti nepatiesu liecību sniegšanu, pretēji apsūdzētajam, kurš, vēloties izbēgt no iespējamā soda, lai

nepamatoti radītu sev labvēlīgāku stāvokli, cenšas maldināt tiesu, un savu interešu vadīts noliedz darbības, kas saistītas ar miesas bojājumu nodarīšanu savai dzīvesbiedrei.

Ir vispārzināms fakts, ka cilvēks mēdz vislabāk iegaumēt un labi atceras savas personīgās darbības un arī to, kas bijis tieši ar tām saistīts. Noziedzīgai darbībai parasti piemīt neparastums un ārkārtība, tādēļ, ja persona ir patiesi vainīga viņam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā, tās atmiņa spilgti saglabā ne vien notikuma galvenās līnijas, bet arī sīkumus.

Apsūdzētais, sniedzot liecības tiesas sēdē un, būdams nopratināts par apsūdzībā norādītajiem faktiskajiem apstākļiem pirmstiesas izmeklēšanā, pretēji cietušai nav sniedzis konsekventas liecības.

[42] Attiecībā uz aizstāvības argumentiem par pierādījumu vērtēšanu un pieļaujamību tiesa norāda, ka tiesa savus secinājumus par apsūdzētā vainīgumu nebalsta uz vienu konkrētu pierādījumu, bet gan visus kriminālprocesā esošos pierādījumus vērtē saskaņā ar KPL 128. panta otrajā daļā noteikto, ka to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā, tajā pašā laikā ievērojot arī šī panta trešajā daļā noteikto, ka nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe nekā pārējiem pierādījumiem.

[43] Tiesa noraida gan aizstāvja tiesas debatēs izteikto argumentu, ka lietā ir pietiekams šaubu kopums, kas liedz sagatavot notiesājošu spriedumu, gan apsūdzētā tiesas izmeklēšanas laikā izteikto lūgumu viņu attaisnot, jo tiesa atzīst, ka tiesas izmeklēšanā konstatētie un sprieduma aprakstošajā daļā norādītie faktiskie objektīvie apstākļi ir pilnībā pierādīti un pastāv KPL 520. pantā norādītais notiesājoša sprieduma taisīšanas pamats.

[44] Tiesas izmeklēšanas laikā, apsūdzētais lūdza lemt par cietušās un liecinieka /pers. C/ saukšanu pie atbildības saskaņā ar likumu, jo viņš uzskata, ka cietusī sniedza melīgus apgalvojumus lietā par notikumiem /adrese/, un arī vienīgā aculiecinieka /pers. C/ liecības neapstiprina cietušās sniegto informāciju konfrontēšanas laikā, norādot, ka minētās personas apzināti ir sniegušas nepatiesas liecības (sprieduma [7.1] punkts).

Attiecībā par minēto, tiesa konstatē sekojošo.

KL 300. pants paredz personas krimināltatbildību par apzināti nepatiesas liecības sniegšanu.

KL 300. panta izpratnē nepatiesa liecība ir tāda liecība, kura ne tikai apzināti neatbilst īstenībai, bet arī ir nozīmīga īstenības noskaidrošanai konkrētajā lietā.

Likumdevējs ir noteicis, ka liecība ir nepatiesa, ja kriminālllietā persona ir devusi liecību, kurā pilnīgi vai daļēji sagrozīti fakti, noliegti vai noklusēti patiesie apstākļi, sniegtas īstenībai neatbilstošas ziņas, kas tiešā veidā attiecas uz lietu un no kurām ir atkarīga lietas pareiza izskatīšana vai izspriešana.

KL 300. pants nav piemērojams, ja nepatiesā liecība nav ietekmējusi pareizu lietas izspriešanu un liecība nav palīdzējusi personai izvairīties no atbildības.

Tas nozīmē, ka liecību par apzināti nepatiesu nav pamata uzskatīt, ja liecinieks maldījies, aizmirsis vai nepareizi uztvēris tos faktus, kam ir nozīme lietas pareizā izspriešanā.

Tiesa atzīst, ka blakus lēmuma pieņemšanai atbilstoši KPL 473. panta sestajai daļai nav pamata. Kā norādīts Latvijas Republikas Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta 2015. gada 27. janvāra lēmumā lietā SKK – 23/2015, Augstākā tiesa jau iepriekš ir atzīmējusi, ka KL 300. panta pirmā daļa nav piemērojama, ja nepatiesā liecība nav ietekmējusi pareizu lietas izspriešanu un liecība nav palīdzējusi personai izvairīties no atbildības (*sk. Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2012. gada 18. septembra lēmumu lietā Nr. SKK – 439/12*). Augstākā tiesa norādīja, ka tiesai katrā individuālā gadījumā ir jāizvērtē un jāpamato, kā nepatiesā liecība ietekmējusi lietas izspriešanu.

Tiesa atzīst, ka no cietušās un liecinieka /pers. C/, sniegtām liecībām vien nebija atkarīga lietas pareiza izspriešana un šādas liecības nekādā veidā neietekmēja gala nolēmuma pieņemšanu, un liecības neietekmēja šo apstākļu noskaidrošanu.

Līdz ar to cietušās un liecinieka /pers. C/ rīcībā nav konstatējama KL 300. pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma objektīvā puse.

Tāpat tiesa norāda, ka apsūdzētā notiesāšana nebalstās vienīgi vai izšķirošā mērā uz cietušās un liecinieka /pers. C/ sniegtajām liecībām. Notiesāšana balstās uz pierādījumu kopumu.

[45] Tāpat tiesa nekonstatēja, ka pirmstiesas kriminālprocesa laikā procesu veicošās amatpersonas, veicot kriminālprocesā procesuālās darbības, būtu pieļāvušas būtiskus KPL pārkāpumus, kas savukārt būtu ietekmējis pirmstiesas procesa laikā veiktās izmeklēšanas rezultātus.

[46] No Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnesim ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņam nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa. Līdz ar to, tiesa nevērtē visus aizstāvja tiesas debatēs izteiktos iebildumus un argumentus.

[47] Atzīstot apsūdzētā vainīgumu par pierādītu, noziedzīgā nodarījuma kvalifikāciju par atbilstošu Krimināllikuma normām, tiesa secina, ka apsūdzētais ir sodāms.

Saskaņā ar KL 46. panta pirmo daļu apsūdzētajam ir piespriežams sods tādā apmērā, kādu nosaka KL 130. panta otrās daļas sankcija. KL 46. panta otrā daļa paredz, ka, nosakot soda veidu, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu, radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību, savukārt nosakot soda mēru, saskaņā ar šī panta trešo daļu tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Tāpat vērā ņemams KL 35. pantā definētais soda mērķis.

Atbilstoši KL 35. panta otrajai daļai, soda mērķis ir aizsargāt sabiedrisko drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializēt sodīto personu, kā arī panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Saprotot noziedzīgu nodarījumu kā netaisnīgumu, ko radījusi pārkāpēja darbība vai bezdarbība, ikvienā konkrētā gadījumā ir svarīgi izvēlēties un piemērot pārkāpējam tādu sodu, kas ir samērīgs un maksimāli atbilst sabiedrības un pārkāpēja interesēm *(sk. A.Judins. Krimināls sods nav valsts atriebība par izdarīto noziedzīgo nodarījumu. Jurista vārds Nr. 11 (762), 2013. gada 19. marts, 7. lpp.)*.

[4 8] Tiesas izmeklēšanā, pārbaudot apsūdzētā /pers. A/ personu raksturojošos datus, tiesa konstatēja, ka apsūdzētais dzimis /datums/, neprecējies, apgādībā nav neviena persona, ar augstāko izglītību, pašnodarbināta persona. Norādītā dzīvesvietas adrese Latvijā bija /adrese/, šobrīd dzīvo Gruzijā, norādītā dzīvesvieta /adrese/. Agrāk nav sodīts.

Tiesa neatstāj bez ievērības, ka attiecībā pret apsūdzēto ir pieņemts lēmums par pagaidu aizsardzības līdzekļu pret vardarbību pret apsūdzēto piemērošanu. Un ar tiesas lēmumu tika piemēroti pagaidu aizsardzības līdzekļi pret apsūdzēto (sprieduma [39] punkts).

Tiesas sēdē apsūdzētais paskaidroja, ka viņam ir augstākā izglītība civilajā celtniecībā, kad dzīvoja Anglijā izgāja maģistra grādu un pārkvalificējās par IT speciālistu. Šobrīd strādā IT jomā, kā pašnodarbinātais. Dzīvo un strādā Gruzijā. Ģimenes stāvoklis – dzīvo nereģistrētā laulībā, apgādībā personas nav. Sodāmības iepriekš nav. Gruzijā ieradās pāris dienas pirms pandēmijas 2020. gadā. Veselības stāvoklis – invaliditātes nav.

[49] Saskaņā ar KL 7. panta trešo daļu apsūdzētā izdarītais noziedzīgais nodarījums klasificējams kā mazāk smags noziegums, kas bija vērsts pret personas veselību, sitot pa dzīvībai svarīgu orgānu – galvu, cietušai tika nodarīti viegli miesas bojājumi.

Miesas bojājumus apsūdzētais cietušai nodarīja brīdī, kad nepastāvēja nekāda veida apdraudējums no cietušās puses.

Noziedzīgais nodarījums izdarīts cietušās un apsūdzētā dzīvesvietā, cietušās nepilngadīgā bērna klātbūtnē.

[50] Saskaņā ar KL 47. pantu apsūdzētā atbildību mīkstinoši apstākļi netika konstatēti.

Saskaņā ar KL 48. pantu apsūdzētā atbildību pastiprinoši apstākļi netika konstatēti.

[51] KL 5. panta pirmā daļa paredz, ka nodarījuma (darbības vai bezdarbības) noziedzīgumu un sodāmību nosaka likums, kas bija spēkā šā nodarījuma izdarīšanas laikā.

Krimināllikuma redakcijā, kas bija spēkā uz noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas brīdi, bija noteikts, ka par KL 130. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz vienam gadam vai ar īslaicīgu brīvības atņemšanu, vai ar piespiedu darbu, vai ar naudas sodu.

Šobrīd spēkā esošajā likuma redakcijā par KL 130. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz vienam gadam vai ar īslaicīgu brīvības atņemšanu, vai ar probācijas uzraudzību, vai ar sabiedrisko darbu, vai ar naudas sodu.

[52] Nodarījuma kaitīgums ir svarīgākā noziedzīga nodarījuma pazīme, kas izpaužas tajā apstāklī, ka noziedzīgais nodarījums apdraud personu svarīgas intereses tādā mērā, ka nepieciešams pret šo nodarījumu vērsties ar krimināltiesību līdzekļiem. Atbilstoši noziedzīga nodarījuma kaitīguma pakāpei Krimināllikuma Sevišķās daļas pantā vai panta daļas sankcijā paredzēti soda veidi un to apmērs, kas draud par konkrēto noziedzīgo nodarījumu (sk. *U. Krastiņš. V. Liholaja. Krimināllikuma komentāri. Pirmā daļa. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2015, 48.-49.lpp.*).

[53] Augstākā tiesa ir norādījusi, ka soda individualizācija ir cieši saistīta ar likumības principa ievērošanu, kas izpaužas pareizā noziedzīgā nodarījuma kvalifikācijā un taisnīga soda noteikšanā, vadoties no soda noteikšanas vispārīgajiem principiem *(skat. Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta 2018.gada 19.jūnija Lēmums SKK-J 348/2018)*.

Tiesa ņem vērā, ka vainīgā personības izvērtēšana svarīga soda individualizācijā, jo tādējādi vainīgajam var noteikt visefektīvāko soda veidu un tā apmēru. Soda individualizācijas princips ir cieši saistīts ar taisnīguma principu.

[54] Soda bardzības izvēlē tiesa ņem vērā Latvijas Republikas Augstākās tiesas 2007./2008. gada tiesu prakses apkopojumā „Apgabaltiesu kā pirmās instances tiesas un Augstākās tiesas krimināllietu tiesu palātas kā apelācijas instances tiesas sodu piemērošanas prakse" izteikto viedokli, ka krimināls odam jābūt tādam, kas sekmē noziedzīgu nodarījumu veicinošo faktoru novēršanu (mazināšanu). Soda bardzība bieži vien nav pietiekama, lai persona apzināti atteiktos no jaunu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas. Tāpat krimināls odus nedrīkst izmantot, lai iebiedētu sabiedrību *(sk. apkopojuma 17.-21.lpp.)*.

[55] Tiesa, nosakot apsūdzētajam soda veidu, ievērojot KL 46. panta otrajā daļā norādītos soda veidu ietekmējošos apstākļus, atzīst, ka vainīgajam par izdarīto noziegumu, ir nosakāms sods īslaicīgas brīvības atņemšanas veidā, kā to tiesas debatēs lūdza arī prokurore. Tiesa atzīst, ka citus, alternatīvus soda veidus piemērot nav iespējams.

Saskaņā ar KL 46. panta ceturtās daļas noteikumiem – brīvības atņemšanas sodu par krimināl pārkāpumu un mazāk smagu noziegumu piemēro, ja soda mērķis nav sasniedzams, nosakot kādu no attiecīgā panta sankcijā paredzētajiem vieglāka soda veidiem.

Tā kā krimināls odu politika pamatota ar taisnīguma atjaunošanas un prevencijas principiem, kas prezumē tādu krimināltiesisko sodu un līdzekļu piemērošanu, kas atbilst tieši konkrētam gadījumam, tad tiesa, nosakot apsūdzētajam soda veidu, ievērojot KL 46. panta otrajā daļā norādītos soda veidu ietekmējošos apstākļus, atzīst, ka KL 35. panta definētos preventīvos soda mērķus ir iespējams panākt apsūdzētajam par izdarīto noziedzīgo nodarījumu nosakot inkriminētā panta sankcijā paredzēto soda veidu – īslaicīga brīvības atņemšana.

Nosakot sodu apsūdzētajam, tiesa ņem vērā apsūdzētā personību, noziedzīgā nodarījuma smagumu – izdarīts mazāk smags noziegums, kas vērsts pret personas veselību, raksturu – tīši nodarīja vieglus miesas bojājumus pielietojot fizisku spēku, žņaudza cietušo, ar rokām izdarīja vairākus sitienus cietušai pa galvu – dzīvībai svarīgu orgānu, ar rokām rāva cietušo aiz matiem, kā rezultātā cietusī, atsitoties ar galvu pret sienas cieto virsmu, nokrita uz grīdas. Vērtējot ar

noziedzīgo nodarījumu radīto kaitējumu un radītās sekas – tika apdraudēta personas veselība un nodarīti viegli miesas bojājumi cietušajai.

Tiesa ņem vērā to, ka miesas bojājumus cietušajai nodarīja viņas dzīvesbiedrs, ar kuru viņa bija nereģistrētās laulāto attiecībās un dzīvoja kopā vienā dzīvesvietā. Turklāt apsūdzētais pielietoja fizisku spēku un izdarīja vairākus sitienus cietušajai pa galvu, cietušās nepilngadīgā bērna klātbūtnē, ar kuru viņš pats dzīvoja vienā mājsaimniecībā, t.i., cietušai miesas bojājumi tika nodarīti nepilngadīgas personas klātbūtnē.

Tiesa uzskata, ka KL noteiktā mērķa sasniegšanai, tas ir, lai vainīgā persona tiktu sodīta par izdarīto noziedzīgo nodarījumu un lai tiktu panākts, ka notiesātais un arī citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas, apsūdzētajam par KL 130. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu ir piemērojams sankcijā paredzētais sods – īslaicīga brīvības atņemšana.

[56] Nosakot soda mēru, tiesa ņem vērā to, ka nav konstatēts ne atbildību mīkstinošs, ne atbildību pastiprinošs apstāklis, kā arī ņemot vērā lietā konstatēto par apsūdzētā personību, tiesa secina, ka apsūdzētajam par izdarīto noziegumu ir nosakāms inkriminētā panta sankcijā paredzētais īslaicīgas brīvības atņemšanas sods, kas pietuvināts panta sankcijas zemākajam apmēram. Tiesa uzskata, ka tādejādi tiks panākts KL 35. panta otrās daļas noteiktais soda mērķis.

[57] Kriminālprocesa likuma mērķis, kas definēts šā likuma 1. pantā, ir nodrošināt efektīvu Krimināllikuma normu piemērošanu un krimināltiesisko attiecību taisnīgu noregulējumu bez neattaisnotas iejaukšanās personas dzīvē, pēc kā tiesai jāvadās visā kriminālprocesa norisē, vienlaicīgi nodrošinot kriminālprocesa pamatprincipu ievērošanu.

Vienlaicīgi tiesa atzīst, ka lemjot par apsūdzētajam nosakāmo soda mēru, ir izvērtējams jautājums par KPL 14. panta pirmajā daļā noteikto tiesību uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā ievērošanu kriminālprocesa gaitā.

KPL 14. panta pirmā daļa paredz ikvienam tiesības uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā, tas ir, bez neattaisnotas novilcināšanas. Kriminālprocesa pabeigšana saprātīgā termiņā ir saistīta ar lietas apjomu, juridisko sarežģītību, procesuālo darbību daudzumu, procesā iesaistīto personu attieksmi pret pienākumu pildīšanu un citiem objektīviem iemesliem.

Atbilstoši KL 49.[1] pantam, ja tiesa konstatē, ka nav ievērotas personas tiesības uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā, tā var šo apstākli ņemt vērā pie soda noteikšanas un sodu mīkstināt; noteikt sodu, kas ir zemāks par minimālo robežu, kāda par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu paredzēta likumā; noteikt citu vieglāku soda veidu, nekā par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu paredzēta likumā.

Tiesības uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā, kā viens no kriminālprocesa pamatprincipiem izvērtējams kopsakarā ar citu pamatprincipu ievērošanu.

KPL 511. panta otrā daļa noteic, ka spriedumam jābūt tiesiskam un pamatotam, bet šā likuma 512. panta pirmajā daļā norādīts, ka tiesa, taisot spriedumu, pamatojas uz materiālo un procesuālo tiesību normām, no kā izriet, ka Kriminālprocesa likuma 14. panta pirmajā daļā norādītā pamatprincipa pārkāpuma konstatēšanas gadījumā tiesai ir jāpiemēro Krimināllikuma 49.[1] panta vai Krimināllikuma 58. panta piektās daļas noteikumi, konkrētās normas piemērošanu motivējot (*skat. Senāta Krimināllietu departamenta 2012.gada 8.jūnija lēmumu lietā SKK-284/2012 un Senāta Krimināllietu departamenta 2013.gada 15.februāra lēmumu lietā SKK-77/201*).

Arī Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas izpratnē tiesību uz kriminālprocesa pabeigšanas saprātīga termiņa neievērošana ir konvencijas 6. panta 1.punkta pārkāpums.

Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta 1.punktā ir norādīts, ka ikvienam ir tiesības uz savlaicīgu krimināllietas izskatīšanu saprātīgos termiņos, t.i., ikviena persona ir tiesājama saprātīgās laika robežās.

Eiropas Cilvēktiesību tiesas nolēmumos pausta atziņa, ka tiesība uz tiesu saprātīgā termiņā ir viena no Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.pantā garantētajām tiesībām un, ka, izvērtējot termiņa saprātīgumu, ir jāņem vērā lietas konkrētie apstākļi un tās tiesu praksē noteiktie kritēriji (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1982.gada 15.jūlija spriedums lietā „Eckle v. Germany", Nr.8130/78, 80.punkts; 1992.gada 25.novembra spriedums lietā „Abdoella v. the Netherlands, iesnieguma Nr.12728/87, 23.punkts; 1999.gada 25.marta spriedums lietā „Pelisier and Sassi v. France", (GC), iesnieguma Nr.25444/94, 67.punkts; 2000.gada 27.jūnija spriedums lietā „Frydlender v. France", (GC), iesnieguma Nr.30979/96, 42.punkts; 2012.gada 22.maija spriedums lietā „Idalov v. Russia", (GC), iesnieguma Nr.5826/03, 186.punkts*). Tādējādi procesa ilguma saprātīguma izvērtēšanā būtiski ņemt vērā katras konkrētas lietas apstākļus, ievērojot vairākus kritērijus, proti, lietas sarežģītību, iesaistīto personu rīcību, aizskartās intereses.

Tiesa uzskata, ka termiņš, kurā noticis šis kriminālprocess, ievērojot apsūdzētajam inkriminētā nodarījuma raksturu, kriminālprocesā iesaistīto personu skaitu, procesuālo darbību apjomu, kopumā nav atzīstams par saprātīgu KPL 14. panta izpratnē.

Tiesas norādītie faktiskie apstākļi Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņu kontekstā netiek uzskatīti par tādiem, kas attaisno iztiesāšanas ilgumu, ja tas laika ritējuma nozīmē liek vērtēt ilguma saturisko piepildījumu jeb iemeslus.

Tādējādi, raugoties no personas kā indivīda tiesībām Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņu kontekstā, tas nav pietiekami objektīvs iemesls, lai uzskatītu, ka nav pārkāptas personas tiesības uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā.

No krimināllietas materiāliem redzams, ka kriminālprocess uzsākts 2016. gada 22. novembrī.

2017. gada 4. septembrī pieņemts lēmums par apsūdzētā atzīšanu par aizdomās turēto noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā pēc KL 130. panta otrās daļas (lietas 1. sējuma 98. lapa).

2019. gada 9. janvārī pieņemts lēmums par ierosināšanu uzsākt krimināvajāšanu kriminālprocesā (lietas 1. sējuma 211. – 212. lapa).

2019. gada 24. janvārī Rīgas rajona prokuratūras prokurore pieņēma lēmumu par apsūdzētā saukšanu pie

krimināllatbildības (lietas 2. sējuma 2. lapa), uz minētā lēmuma apsūdzētais veicis savu pierakstu, ka ar lēmumu ir iepazinies 2019. gada 28. janvārī, par ko arī parakstījies, piedaloties aizstāvim R. Eglītim.

2020. gada 27. oktobrī Rīgas rajona prokuratūras prokurore pieņēma lēmumu par krimināllietas nodošanu tiesai (lietas 3. sējuma 44. – 46. lapa).

2020. gada 29. oktobrī krimināllieta saņemta Rīgas rajona tiesā. Lieta nozīmēta izskatīšanai tiesas sēdē 2021. gada 16. martā (lietas 3. sējuma 51. lapa).

Līdz tiesas izmeklēšanas uzsākšanai 2022. gada 11. oktobrī, lietā nozīmētas vairākas tiesas sēdes, kurās lemti apsūdzētā pieteiktie lūgumi un noraidījumi. Turklāt, kā redzams no lietas materiāliem, tiesas izmeklēšanas laikā apsūdzētais, kā savu faktisko dzīvesvietu, uzturēšanās adresi ārzemēs, norādīja Gruzijas Republiku, dzīvesvietas norādīšana reģistrēta 2021. gada 9. februārī. Latvijā apsūdzētajam nav ne deklarētā, ne faktiskā dzīvesvieta. Pastāvot šādiem apstākļiem, apsūdzētā piedalīšanās lietas izskatīšanā, t.sk., tika nodrošināta, lūdzot Gruzijas kompetentajai iestādei tiesiskās palīdzības lūgumu nodrošināt videokonferences organizēšanu. Bez tam, tiesas izmeklēšanas laikā, valstī tika izsludināta ārkārtējā situācija saistībā ar Covid-19 izplatības ierobežošanu. 2023. gada 19. jūnijā pēc pierādījumu pārbaudes pabeigšanas, pabeigta tiesas izmeklēšana, uzklausītas tiesas debates, uzklausīts apsūdzētā pēdējais vārds un pasludināts spriedums krimināllietā.

Vienlaikus, ievērojot tiesas norādītos objektīvos faktiskos apstākļus, tiesa uzskata, ka nav tīši novilcināta iztiesāšana šajā krimināllietā, respektējot kriminālprocesa mērķi panākt kriminālatiesisko attiecību taisnīgu noregulējumu, kā arī ievērot kriminālprocesa pamatprincipu par tiesībām uz lietas izskatīšanu taisnīgā, objektīvā un neatkarīgā tiesā un nevainīguma prezumpciju kā vienu no kriminālprocesa pamatprincipiem.

Vērtējot kriminālprocesa ilguma saturisko piepildījumu, tiesa ņem vērā, ka pirmstiesas izmeklēšana šajā kriminālprocesā netika veikta pietiekami efektīvi, jo no kriminālprocesa uzsākšanas 2016. gada 22. novembrī Valsts policijas /struktūrvienība/ iecirknī (lietas 1. sējuma 1. lapa) līdz kriminālprocesa nodošanai kriminālvajāšanas uzsākšanai 2019. gada 9. janvārī (lietas 1. sējuma 211. - 212. lapa) pagāja vairāk kā divi gadi. Rīgas rajona tiesā krimināllieta saņemta 2020. gada 29. oktobrī. Nolēmums lietā pieņemts 2023. gada 19. jūnijā.

Tā kā izvērtējot lietas materiālus, ir objektīvi konstatējams, ka no nozieguma izdarīšanas brīža, t.i., 2016. gada 25. jūlija, līdz pirmās instances tiesas spriedumam ir pagājuši septiņi gadi, un saprātīgs procesa termiņš ir viena no "taisnīga procesa" ietvaros apskatāmām tiesībām, un soda "mīkstināšana" ir viens no nemateriālās kompensācijas veidiem, konstatējot personas uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā pārkāpumu, tad tiesa atzīst, ka apsūdzētajam sods nosakāms, piemērojot KL 49.[1] panta pirmās daļas 1.punkta nosacījumus, noteikto īslaicīgas brīvības atņemšanas sodu mīkstinot un nosakot to uz 1 mēnesi, lai gan, ievērojot konkrētās lietas apstākļus, sods īslaicīga brīvības atņemšana būtu nosakāma uz 2 mēnešiem, t.i., tādā apmērā kā to tiesas debatēs lūdza prokurore.

[58] Apsūdzētais pirmstiesas kriminālprocesā nebija aizturēts KPL 264. panta kārtībā, kā arī viņam netika piemērots drošības līdzeklis.

Ņemot vērā to, ka tiesa nekonstatē procesuālā piespiedu līdzekļa piemērošanas pamatu apsūdzētajam, tad, tiesas ieskatā, apsūdzētajam drošības līdzeklis nav nosakāms.

[59] Kriminālprocesā cietusī pieteica kaitējuma kompensāciju par mantisko zaudējumu 920,09 *euro* un morālo aizskārumu 3000 *euro*.

Atbilstoši Satversmes 92. pantā noteiktajam nepamatota tiesību aizskāruma gadījumā ikvienam ir tiesības uz atbilstošu atlīdzinājumu.

KPL 1. pantā paredzētā mērķa sasniegšanai likums ir noteicis pamatprincipus, tajā skaitā tiesības uz kompensāciju par radīto kaitējumu, un tas ir viens no kriminālatiesisko attiecību noregulējuma elementiem.

Savukārt KPL 22. pantā ietverts kriminālprocesa pamatprincips par cietušā tiesībām uz kompensāciju par radīto kaitējumu – personai, kurai ar noziedzīgu nodarījumu radīts kaitējums, ņemot vērā tās morālo aizskārumu, fiziskās ciešanas un mantisko zaudējumu, tiek garantētas procesuālās iespējas morālas un materiālas kompensācijas pieprasīšanai un saņemšanai.

Saskaņā ar KPL 350.panta pirmo daļu, kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta samaksa, ko persona, kura ar noziedzīgo nodarījumu radījusi kaitējumu, samaksā cietušajam, kā gandarījumu par mantisko zaudējumu.

[59.1] Tiesa, noklausījusies cietušās sniegtās liecības un paskaidrojumus (sprieduma [10] – [10.6] punkts), izvērtējusi lietā pārbaudītos pierādījumus, atzīst, ka kaitējuma kompensācija par mantisko zaudējumu apmierināma pilnā apmērā, jo kompensācijas pieteikums par zaudējuma apmēru ir pamatots un apstiprināts ar lietā esošajiem pierādījumiem (lietas 1. sējuma 86., 87. – 91., 196. lapa), kā arī cietušai nodarītais mantiskais zaudējums atrodas tiešā cēloniskā sakarībā ar apsūdzētā pretlikumīgām darbībām, nodarot vieglus miesas bojājumus cietušajai.

[59.2] Tiesa, izvērtējot cietušās pieteikto morālā aizskāruma kompensācijas apmēru, tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, secina, ka cietušās pieteiktā kompensācija par morālo aizskārumu 3000 *euro* ir apmierināma daļēji.

Kompensācijas apmērs par pieteikto morālo aizskārumu ir tikai jānorāda.

KPL 352. pantā noteikti kritēriji, kurus izvērtējot, tiesa nosaka atbilstošu kompensācijas apmēru gan attiecībā uz materiālo, gan morālo kaitējumu. No panta pirmās daļas izriet, ka nosakot kompensācijas apmēru, tiesa ņem vērā: 1. radīto mantisko zaudējumu apmēru; 2. noziedzīga nodarījuma smagumu un izdarīšanas raksturu; 3. nodarītās fiziskās ciešanas, paliekošus sakropļojumus un darbspēju zudumu; 4. morālā aizskāruma dziļumu un publiskumu; 5. psihiskas traumas.

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāts ir uzsvēris, ka nevienam no šiem kritērijiem nav lielāka prioritāte, tie vērtējami kopsakarā viens ar otru.

Morālais kaitējums nav izsakāms mantiskās vērtībās un to nevar atlīdzināt kā zaudējumu. Morālais kaitējums ir personai piemītošu nemantisku labumu vai ar likumu aizsargātu interešu prettiesisks aizskārums, kas personai radījis ciešanas, pārdzīvojumus, sāpes.

Morālā kaitējuma sekas var kompensēt, bet valsts nav noteikusi konkrētām situācijām atbilstošas konkrētas summas. Lai izvērtētu piespriežamā morālā kaitējuma apmēru, tiesa vadās no tiesu prakses, ievērojot cilvēktiesību principus un ievērojot saprātīguma un taisnīguma principu. Šī kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta atlīdzība, kura apsūdzētajam jāmaksā cietušajam, lai izlīdzinātu negatīvo ietekmi uz cietušā psihi un likvidētu ar likumpārkāpumu radītās ciešanas.

Morālā kaitējuma kompensācijai ir ne tikai jāsniedz mierinājums personai, kuras tiesības tikušas aizskartas, bet arī jāattur vainojamā persona no līdzīgu aizskārumu izdarīšanas nākotnē.

Nosakot morālā kaitējuma kompensācijas apmēru, tiesai ir jābūt pārliecinātai, ka noteiktā summa būs taisnīgs apmierinājums cietušajam un ka tas dos pamatu samierināšanai starp aizskāruma nodarītāju un cietušo kā starp saprātīgiem cilvēkiem kaitējumu *(sk. LR Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta 2018.gada 28.marta lēmums lietā Nr. SKK-13/2018)*.

Turklāt jāņem vērā, ka, nosakot atlīdzinājumu, tiesa pauž valsts nostāju par aizskarto tiesību un paša tiesību aizskāruma nozīmīgumu, līdz ar to atlīdzinājums demokrātiskā un tiesiskā valstī nevar būt nesamērīgi mazs *(Latvijas Republikas Satversmes komentāri, VIII nodaļa. Cilvēka pamattiesības. Autoru kolektīvs profesora R.Baloža zinātniskā vadībā. Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2011, 158. un 159.lpp.)*.

Cietušai noziedzīgā nodarījuma rezultātā nodarīti viegli miesas bojājumi, līdz ar to nodarīts morāls aizskārums.

Analizējot cietušās fizisko un morālo ciešanu pakāpi, tiesa ņem vērā ciešanu pakāpi saistībā ar individuālajām īpatnībām, kā arī ņem vērā morālo un fizisko ciešanu raksturu.

Ar fiziskām ciešanām jāsaprot ķermeņa sāpes, bet ar morālajām ciešanām - bailes, pazemojums, stress un citas negatīvas emocijas.

Tiesa uzskata, ka cietušās fiziskās sāpes ir pierādītas ar eksperta atzinumu, kurā norādīts, ka cietušai konstatēti viegli miesas bojājumi.

Cietusī fiziskas ciešanas jeb ķermeņa sāpes izjuta gan saņemot sitienus pa galvu, gan brīdī, kad tika žņaugta, gan atsitoties ar galvu pret sienu un nokrītot uz grīdas, kā arī atveseļošanās laikā.

Tiesa atzīst, ka cietušai tika nodarītas arī garīgas ciešanas, kas saistītas ar negatīvām emocijām un psiholoģisku diskomfortu. Bailes, stresu un citus negatīvus pārdzīvojumus cietusī izjuta noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas laikā, kā arī veicot medicīniskus izmeklējumus.

Izvērtējot cietušās kaitējuma kompensācijas pieteikumu par morālā kaitējuma kompensāciju 3000 *euro* apmērā tiesa atzīst, ka saskaņā ar Civillikuma 1635. panta pirmo daļu cietušai ir tiesības prasīt apmierinājumu par morālo kaitējumu no apsūdzētā, jo viņš ar neatļautām, noziedzīgām darbībām ir nodarījis cietušai garīgas ciešanas, kas tiek saistītas ar psiholoģisku diskomfortu un dažādām negatīvām emocijām, kas izpaužas kā pazemojums, kauns, dusmas, bezspēcīgums, citas negatīvas emocijas.

Lemjot par morālā aizskāruma kaitējuma kompensācijas apmēru, jāievēro samērīguma princips un tas, ka morālā aizskāruma kompensācijas ir tikai viens no kompensācijas veidiem un neaizstāj cietušā mantai un veselībai nodarīto kaitējumu *(Senāta 2010. gada 4. februāra lēmums lietā Nr. SKK-8/210)*.

Nosakot kaitējuma kompensācijas apmēru, tiesa ņem vērā to, ka ir izdarīts mazāk smags noziegums, kas vērsts pret personas veselību, nodarot vieglus miesas bojājumus cietušai. Apsūdzētais pielietoja vardarbību, fizisku spēku pret savu dzīvesbiedri ar kuru atradās nereģistrētās laulāto attiecībās, dzīvoja kopā vienā dzīvesvietā. Noziedzīgais nodarījums izdarīts cietušās dzīvesvietā, viņas pašas mājās, vietā, kur cilvēks parasti jūtas vislabāk, brīvāk un drošāk.

Nozieguma rezultātā cietušai ir radītas garīgas ciešanas, jeb pārdzīvojums kā morālas dabas aizskārums. Tiesa neatstāj bez ievērības, ka noziedzīgs nodarījums tika izdarīts cietušās nepilngadīgā bērna klātbūtnē, tādā veidā, radot nepareizu priekšstatu par attiecībām ģimenē, par attiecībām vīrietim pret sievieti, cilvēku savstarpējām attiecībām. Pārdzīvojumi mātei, ne tikai saņemot šos sitienus un pazemojumu no sava dzīvesbiedra puses, ko viņa kādu laiku uzskatīja sev par tuvu cilvēku, bet šī vardarbība attiecībā pret viņu ir nodarīti viņas nepilngadīgā bērna klātbūtnē, kas, protams, bērna mātei ir īpašs pārdzīvojums, pazemojums, un kauns, apzinoties, ka viņa tiek piekauta sava bērna klātbūtnē, no sev tuva cilvēka puses. Mātei pārdzīvotais psiholoģiskais diskomforts, negatīvās emocijas, emocionālais pārdzīvojums, dzirdot savu bērnu raudam, kad māte tiek piekauta sava bērna klātbūtnē.

Tiesa atzīst, ka morālo kaitējumu nav iespējams tieši novērtēt un pārciestās sekas nav iespējams aizstāt ar naudu, taču, sniedzot cietušai personai atbilstīgu atlīdzinājumu, ir iespējams sniegt viņai zināmu gandarījumu un tādējādi mazināt sagādātās garīgās ciešanas. Nosakot morālā kaitējuma kompensācijas apmēru 1000 *euro,* tiesa ir pārliecināta, ka noteiktā summa būs taisnīgs apmierinājums cietušai un, ka tas dos pamatu samierināšanai starp aizskāruma nodarītāju un cietušo kā starp saprātīgiem cilvēkiem.

Pamatojoties uz minēto, tiesa atzīst par taisnīgu un samērīgu noteikt cietušai morālā aizskāruma apmēru 1000 *euro*. Pārējā daļā par summu - 2000 *euro* apmērā cietušās morālā kaitējuma kompensācija nav nosakāma.

Ja cietusī uzskata, ka ar noteikto kompensāciju nav atlīdzināts viss radītais kaitējums, tad saskaņā ar KPL 350. panta trešo daļu viņai ir tiesības prasīt tā atlīdzināšanu Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā. KPL 350. panta ceturtā daļa noteic, ka pieprasot atlīdzību civiltiesiskā kārtībā, cietušais ir atbrīvots no valsts nodevas.

Tiesa uzskata, ka minētais apmērs būs taisnīgs, adekvāts aizskārumam, tā neatgriezeniskām sekām, noziedzīgā nodarījuma smagumam un izdarīšanas apstākļiem, un samērīgs atlīdzinājums par cietušai nodarīto morālo aizskārumu, un

tiesas ieskatā šī naudas summa sniegs cietušai zināmu apmierinājumu par pārdzīvojumiem.

[60] Lietā juridiskās palīdzības sniegšanai cietušai piedalījās zvērināta advokāte I. Lamberte. Cietušās izdevumus 1088 *euro* apmērā par izdevumiem, kas saistīti ar advokāta pakalpojumu apmaksu pirmās instances tiesā apliecina lietas materiālos esošie rēķini un maksājumu uzdevumi.

Judikatūrā ir izteikts viedoklis, ka Kriminālprocesa likuma 367. panta pirmajā daļā norādītais procesuālo izdevumu uzskaitījums nav izsmeļošs. Savukārt no minētā panta otrās daļas izriet, ka procesuālo izdevumu kopīgā iezīme ir tā, ka tie tiek segti no valsts līdzekļiem Ministru kabineta noteiktajā apmērā un kārtībā. Cietušā izdevumi par advokāta sniegto juridisko palīdzību kriminālprocesā no valsts līdzekļiem netiek segti, tādēļ tie nav atzīstami par procesuāliem izdevumiem (*sk. Augstākās tiesas 2011.gada 29.augusta lēmumu lietā SKK-296/2011*). Atbilstoši judikatūrā paustajam viedoklim cietušā izdevumi par advokāta sniegto juridisko palīdzību krimināllietā ir piedzenami no apsūdzētā.

[61] Lietā radušies procesuālie izdevumi 200 *euro* par aizstāves I. Jansones darbu šajā procesā. 2021. gada 8. jūnija un 20. septembra tiesas sēdē juridisko palīdzību apsūdzētajam gatavojās sniegt zvērināta advokāte I. Jansone, kura iepazinās ar lietas materiāliem un sniedza apsūdzētajam juridisko konsultāciju pirms 2021. gada 20. septembra tiesas sēdes, bet tiesas sēdes sākumā apsūdzētais labprātīgi un pēc savas iniciatīvas atteicās no aizstāves juridiskās palīdzības. Līdz ar to minētie procesuālie izdevumi sedzami no valsts līdzekļiem.

[62] Atbilstoši Ministru kabineta noteikumiem Nr.1493 „Noteikumi par valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības apjomu, samaksas apmēru atlīdzināmajiem izdevumiem un to izmaksas kārtību" un saskaņā ar KPL 367. panta pirmās daļas 4.punktu lietā radušies procesuālie izdevumi par aizstāvja I. Švāģera veikto darbu pēc norīkojuma 600 *euro* apmērā.

Aizstāvis I. Švāģeris tiesā piedalījās pēc norīkojuma apsūdzētā aizstāvībai. Procesuālie izdevumi par aizstāvja sniegto juridisko palīdzību apsūdzētajam piedzenami valsts labā no apsūdzētā, jo tiesa nekonstatēja KPL 85. panta pirmajā daļā noteiktos gadījumus apsūdzētā atbrīvošanai no samaksas par juridisko palīdzību.

[63] Saskaņā ar KPL 528. panta pirmās daļas 9.punktu un 529. panta pirmās daļas 2.punktu apsūdzētajam nosakāms termiņš labprātīgai sprieduma izpildei daļā par kaitējuma kompensācijas un procesuālo izdevumu segšanu 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas un pienākumu iesniegt tiesai dokumentus par kaitējuma kompensācijas atlīdzināšanu.

[64] Lietā nav uzlikts arests mantai, par kuru būtu pieņemams lēmums, atbilstoši KPL 366. pantam.

[65] Iztiesājot lietu, tiesa saskaņā ar KPL 240. pantu, izlemj par turpmāko rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem, dokumentiem [..].

Tiesa konstatē, ka lietiskie pierādījumi lietā nav.

Taču lietas materiālos atrodas apsūdzētā 2019. gada 21. janvārī iesniegtais iesniegums, kuram pielikumā pievienoti elektroniskie dokumenti – CD matrica un USB, kas satur informāciju par Rīgas rajona tiesas Jūrmalas tiesu namā tiesas sēdē notikušo 2017. gada septembrī un oktobrī (lietas 2. sējuma 27.1. lapa).

Ņemot vērā, ka minētie elektroniskie dokumenti – CD matrica un USB neattiecas uz konkrēto kriminālprocesu, tie atgriežami to īpašniekam apsūdzētajam.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 520. pantu, tiesa

n o s p r i e d a

atzīt /pers. A/, personas kods /personas kods/, par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 130. panta otrajā daļā (*likuma redakcijā līdz 31.12.2017.*) un, piemērojot Krimināllikuma 49.[1]panta pirmās daļas 1.punktu, sodīt ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 1 mēnesi.

/pers. A/ drošības līdzekli nepiemērot.

Apmierināt cietušās /pers. B/ pieteikto materiālo kaitējuma kompensāciju.

Piedzīt no /pers. A/ par labu /pers. B/ materiālā kaitējuma kompensāciju 920,09 *euro* apmērā.

Apmierināt daļēji cietušās /pers. B/ pieteikto morālā kaitējuma kompensāciju.

Piedzīt no /pers. A/ par labu /pers. B/ morālā kaitējuma kompensāciju 1000 *euro* apmērā. Pārējā daļā par summu - 2000 *euro* apmērā cietušā /pers. B/ morālā kaitējuma kompensāciju nenoteikt.

Noteikt termiņu sprieduma labprātīgai izpildei daļā par kaitējuma kompensācijas samaksu cietušajai /pers. B/ — 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas, uzliekot /pers. A/ pienākumu iesniegt tiesai dokumentus par kaitējuma kompensācijas atlīdzināšanu cietušajai.

Piedzīt no /pers. A/ par labu cietušai /pers. B/ 1088 *euro* par advokātes I. Lambertes sniegto juridisko palīdzību cietušajai kriminālprocesā, nosakot labprātīgu sprieduma izpildes termiņu 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas izdevumu samaksai.

Atbrīvot /pers. A/ no samaksas par aizstāves I. Jansones juridiskās palīdzības sniegšanu tiesas procesā. Samaksāt no valsts līdzekļiem aizstāvei I. Jansonei par veikto darbu tiesas procesā 200 *euro* apmērā.

Piedzīt no /pers. A/ par labu valstij 600 *euro* apmērā par aizstāvja I. Švāģera veikto darbu kriminālprocesā un tie iemaksājami: valsts kase, NMR 90000050138, konts LV68TREL1060001239300, BIC kods TRELLV22, maksājuma mērķis: par aizstāvja palīdzību kriminālprocesā Nr. 11352052116, nosakot 30 (trīsdesmit) dienu termiņu tā labprātīgai

izpildei pēc sprieduma spēkā stāšanās, iesniedzot tiesai maksājuma apliecinošu dokumentu.

Elektroniskos dokumentus – CD matrica un USB, kas glabājās pie krimināllietas materiāliem, atgriezt īpašniekam /pers. A/.

Saīsinātais spriedums nav pārsūdzams.

Procesa dalībnieki 10 (desmit) dienu laikā no saīsinātā sprieduma pasludināšanas dienas var rakstveidā iesniegt tiesai lūgumu par pilna sprieduma sagatavošanu.

Pilno spriedumu var pārsūdzēt vai noprotestēt 10 (desmit) dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas apelācijas kārtībā Rīgas apgabaltiesai, iesniedzot sūdzību vai protestu Rīgas rajona tiesā.

Faktiski pilns spriedums pieejams tiesas kancelejā 2023. gada 31. augustā.

Tiesnese I. Ozoliņa - Kļaviņa